

Adventes Vēstis

2010. gada novembris, #11 (177)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
HOMEOPĀTIJA
DRAUGS VAI
IENAIDNIEKS?

IESPAIDI PAR
"CERĪBAS
FESTIVĀLU"

8. APVIENOTĀS
BĪBELES BIE-
DRĪBAS KON-
GRESS SEULĀ

RONŠ KLUZĒ:
KAS IR
SVĒTĀ GARA
KRISTĪBA?

ZINĀTNIEKS
IVARS KALVIŅŠ
PAR TICĪBU

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Evaņģelizācija	16
Vēsture	18
Bērniem	20
Jauniešiem	22

Ne vienmēr esam vienprātīgi

Pagājušajā mēnesī Dievs Latvijas draudzēm ir dāvējis daudz piedzīvojumu. Ne tikai tāpēc, ka rudenī gandrīz visā Latvijā skanēja pateicības dziesmas par godu Dieva svētībām. Ražas svētki ir jauka kristiešu tradīcija. Taču šajās dienās Dievs daudz lika domāt par garīgo izaugsmi un kalpošanas darbu.

Rīgā semināru par Svēto Garu vadīja Endrjūsa Universitātes Kristīgās kalpošanas teoloģijas profesors Rons Kluzē. Viņš atgādināja, ka mēs paši neko nespējam. Mūsu dzīvē un kalpošanā ir vajadzīgs Svētā Gara svaids. Šajā AV numurā varēsiet lasīt interviju ar R. Kluzē.

Savukārt arēnā „Rīga” notika Cerības festivāls. Tas gan rosināja pretējus viedokļus. Par to varat pārliecināties, kaut vai ielūkojoties vēstulēs nākamajā lappusē. Bet tie, kas piedalījās, pauž gandarījumu par īpaši dāvētu Svētā Gara klātbūtni un piedzīvojumiem, ļaujot daudziem cilvēkiem atsaukties Gara aicinājumam. Šajā žurnālā varēsiet ielūkoties gan fotoreportāžā, gan izlasīt atsauksmes.

Žurnāla centrālā tēma veltīta homeopātijai. Šī ir medicīnas nozare, kas arī raisa pretējus viedokļus. Mēs varam tikai rosināt meklēt un veidot katram pašam savu pārliecību. Kā atzīst šī numura viesis, homeopātisko zāļu iedarbība nav eksperimentāli zinātniski pierādīta, jo šādi pētījumi izmaksātu ļoti dārgi. Tāpēc cilvēki saviem formulējumiem „par” vai „pret” izmanto citus argumentus. Intervija šoreiz ir ar Latvijā atzītu zinātnieku, kristieti Ivaru Kalviņu. Izmantojiet iespēju un atnāciet uz tikšanos ar zinātnieku, par kuru varēsiet lasīt intervijas beigās.

Žurnālā atradīsiet arī citus interesantus rakstus. Varēsiet uzzināt, kā mācītājam Ojāram Incenbergam gāja Dienvidkorejā, kur notika Apvienotās Bībeles biedrības kongress. Savukārt jauniešu lappusītē mācītāju bērni dalās atziņās par to, ko nozīmē augt mācītāja ģimenē.

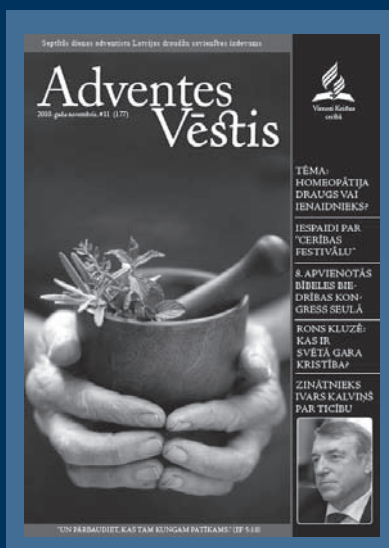
Varu pačukstēt, ka cilvēki jau strādā pie nākamā žurnāla numura. Tad galvenā uzmanība būs pievērsta tam, kā mūsu draudzes padarīt draudzīgākas bērniem.

Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto.com

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Kāpēc es nepiedalījos „Cerības festivālā”?

1. Ar savu piedalīšanos „Cerības festivālā” es demonstrētu savu neticību Septītās dienas adventistu draudzes dievišķai sūtībai un mācībai par Sabatu, Bābeli un zvēru. Jēzus taču ir Sabata Kungs, bet „Cerības festivāls” aicināja pie svētdienas kunga. Un tas nav viens un tas pats kungs.

2. Festivāla nosaukums neatbilst saturam. Ja tiem tūkstošiem klausītāju netiek pateikta patiesība par atpestīšanas darba būtību (t.i. Kristus mūsos un mēs Kristū), par tā noslēgumu, kā arī par ienaidnieka plāniem un kā izbēgt no pēdējā laika sodībām, kas nāks pār šo pasauli, – tad cerības vēsts vienkārši nav.

3. „Ne ar spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu,” saka Svētie Raksti. Festivāla panākumi balstās uz popularitāti, naudu, sakariem un sabiedrībā pazīstamu cilvēku piesaisti. Bet tikai Svētais Gars var aizvest cilvēkus pie Kristus.

4. Dievs Savā žēlastībā Adventistu draudzei Latvijā pirms šī pasākuma deva iespēju dzirdēt Rona Kluzē sludināto patiesību par Jēzu un Svēto Garu kā draudzes lielāko nepieciešamību. Bet bija iespējams dzirdēt arī vārdus, ka garīgās atmodas seminārs „no 20.-23.oktobrim bija „jūsu pasākums”. Cerības festivāls ir mūsu pasākums”.

Šis izteikums bija kā apstiprinājums, ka ir divi kungi, divas vēstis, divi ceļi un cilvēki, kuri apdzīvo šo pasauli, sadalās divās grupās. Plaša starp šīm grupām diemžēl kļūst arvien platāka un nepārejamāka.

5. Es nevēlos būt starp tiem, kuri tad, kad pār zemi un arī pār Latviju izliesies Vēlā Lietus straumes, savā aklumā „redzēs” šajā kustībā tikai kaut ko bīstamu. Tad šie bailu pārņemtie „aklie ceļa rādītāji” sasparosies, lai pretotos Vēlo Lietu saņēmumušajiem – es baidos kļūt šī pretošanās gara gūstekne!

Maina Roderte

Es piedalījos. Mani iespaidi

(dažas atsauksmes no www.draugiem.lv izveidotās grupas „Septītās dienas adventisti”):

Es personīgi biju rezervējusi Cerības festivālā uz vienu vakaru vietas 30 cilvēkiem – pilnam autobusam. Viņi atbrauca, jo draugi bija uzaicinājuši draugus. Šis festivāls sapulcināja cilvēkus kopā, un viņi dzirdēja vienkārši evaņģēliju. Tas ir galvenais, kas bija vajadzīgs. Atbrauca arī tādi cilvēki, kurus es personīgi nebūtu varējusi „aizsniegt”, jo viņi nebija man pazīstami. Sarunājām, ka pēc festivāla mēs tiksimies regulāri.

Lai kādas būtu katra domas par Cerības festivālu, es redzu, ka rezultāts ir labs – tāds, kādu gaidīju. Starp citu, mūzika nostrādāja tieši par labu, jo tā īpaši uzrunāja visus atbraukušos.

Inta Jākobsone

Uz šodienas pasākumu man līdzī bija atnācis vectētiņš. Ja piever acis uz bungu rīboņu un basiēm, kas brīžiem dunēja krūškurvī, tad koncerts (lieliskais koris!) un Frenklina svētruna vectētiņū tā uzrunāja, ka beigās viņš atsaucās uz aicinājumu iziet priekšā un atvēra savu sirdi Jēzum..

Beatrise Rancāne

Vēlējos īsi un kodolīgi pateikt, ka pasākums bija ļoti vērtīgs, gan esošiem kristiešiem, gan tādiem, kuri par Dievu maz zināja. Uzaicināju savus tuvos cilvēkus, un esmu tik priecīga, ka viņu sirdis aizskāra šis viens vakars, kurā mēs bijām. Šis festivāls maniem tuviniekiem bija kā maza sēkliņa, kas tika iesēta turpmākajam ticības ceļam pie Dieva!

Līga Āriņa

Gaidāmie pasākumi

4. decembris Ogres draudzes 20 gadu jubileja.

3.-5. decembris bērnu audzināšanai veltīts seminārs Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Piedalīsies Heinz Schaidinger no Austrijas un Valda Reķe.

18. decembris pl. 17:00 jauniešu kora "Gaismas ceļā" un ansambļa "Sliekšņi un griesti" koncerts Rīgā.

Pateicības svētki Cēsu draudzē un rudens

Oktoobra vidū izskanējušie Pateicības svētki Cēsu draudzē šoruden bija ar moto „Paldies Tev, Dievs!” Rudens ir viens no mirkļiem, kad pārdomājam Dieva žēlastībā iegūto un saņemto. Parasti lielai cilvēku daļai rudens ne īpaši patīk – it īpaši pēc krāsaino, spilgtu lapu pārvēršanās tumšos toņos, taču, parunājot ar dažiem draudzes locekļiem, kā arī dzirdot cilvēku izteiktās domas pēc Pateicības svētku kopējā mielasta, var secināt to, ka nebūt tā nav.

Biruta Meiere: „Mani īpaši uzrunāja J. Sibēliusa dziesma „Jēzu ar Tevi”. (Tā atrodama arī „Jaunajās Kokļu Skaņās”). Žēl, ka vasara aizgājusi, bet prieks, ka būs pavasaris. Varu saskatīt Dieva svētības.”

Sarmīte Birziņa: „Ļoti patika vīru kvartets „Jēzu ar Tevi” un visas viņu izpildītās dziesmas. Viņu priekšnesumi vienmēr ir īpaši. Patika arī kopdziedāšana un dziesmu vārdu skatīšanās uz lielā ekrāna. Tā jūtama vienotība.”

Aija Rudzīte: Rudens ir skaists ar savu krāsainību dabā. Tas ir ražas laiks, kad redzam vasaras pūliņu augļus, kad varam pateikties Debesu Tēvam par svētībām, ka mums ir cerība atkal uz jaunu pavasari dabā un arī uz mūžīgo pavasari.”

Dina Grīnberga: „Ļoti patika dziedāt kopā, skatoties vārdus uz lielā ekrāna, jo tad mums ir iespēja savu galvu pacelt uz augšu. Patīk rudens, jo tas ir sagatavošanās laiks pirms ziemas.”

Pēcpusdienā Jānis Stirna izteica vērtīgu atziņu: „Mums jānomirst vecajam, un Dievs dos mums jaunu.”

Mūsu vidū bija arī pazīstamā dzejniece Aija Grīnberga, kura ar savām dzejas rindām „palīdzēja” saskatīt rudens skaistumu. Šo Pateicības dievkalpojumu varat dzirdēt Cēsu draudzes mājaslapā-
www.cesis.adventisti.lv.

Mīli savu tuvāko kā sevi pašu

Svētajos Rakstos ir teikts: „Nepalieciet nevienam neko parādā, kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat,” un „Mīli savu tuvāko kā sevi pašu.” (Rom. 13:8,9) Daudzreiz ikdienas pienākumos un steigā mums sāk šķist, ka mūsu tuvākais ir tikai laulātais draugs, bērni vai vecāki, un sanāk aizmirst par cilvēkiem, kas nav mūsu radnieki, kas dzīvo mums apkārt, kas cīnās ar ikdienas grūtībām, un ka arī viņi būtu priecīgi, ja kāds tiem pasniegtu palīdzīgu roku.

Tāpēc 16. oktobrī Adventistu Rēzeknes draudze rīkoja labdarības dievkalpojumu, veltītu ražas svētku tēmai, uz kuru bija aicinājusi arī maznodrošinātos pilsētas iedzīvotājus. Pēc labdarības dievkalpojuma veselīgu saldumu svētku paciņas saņēma 50 maznodrošinātās personas.

Nākamajā dienā, 17. oktobrī, draudzes pārstāvji bija sarūpējuši Ozolmuižas ciema maznodrošinātajiem iedzīvotājiem labdarības koncertu, arī veltītu Ražas svētku tēmai. Bērni skaitīja dzejoļus un dziedāja dziesmas Littas Andrejevas muzikālajā pavadījumā. Draudzes mācītājs Imants Ģipslis, uzrunājot klātesošos, aicināja vienmēr atcerēties par to, no kurienes nāk svētības saules un lietus veidā. Ka mēs gan varam zemē ielikt sēkļiņu, aprūpēt to, laistīt, pieskatīt, bet tikai Dievs ir augšanas fenomena Autors un Uzturētājs.

Arī koncerta apmeklētāji saņēma labdarības paciņas, kā arī lietotu apģērbu. Paldies visiem, kas palīdzēja svētku sagatavošanā, „Rēzeknes vēstis” kolektīvam par pretimnākšanu un Ozolmuižas ciema sociālajai darbiniecei Annai Aizupietei par siltu uzņemšanu gaumīgajās kultūras nama telpās.

Elīna Ģipsle

Vajadzīgs tikai gribasspēks...

2010. gada 10. oktobrī Rēzeknē notika pirmā veselības kluba „Jauns sākums” (Valmierā) nodarbība. Nodarbības tēma bija sirds slimību riska faktori un kā no tiem izvairīties. Lektore, ārstes Baibas Kreitenbergas lekcija bija viegli uztverama, jo tika rādīta uz lielā ekrāna.

Bija daudz noderīgu padomu veselības profilakses veicināšanai. Baiba stāstīja arī praktiskus piemērus, kā viņas māte atbrīvojās no augsta holesterīna līmeņa organismā ar diētas palīdzību, kaut gan sākumā metodes iedarbībai nav ticējusi. Atnākušie varēja arī konsultēties ar ārsti.

Interesanti bija elpošanas vingrinājumi, ko veicām pēc Aleksandras Streļņikovas metodes. Tie bija aizraujoši tādēļ, ka ir ļoti viegli izpildāmi, bet, veicot tos regulāri, var panākt kompleksu iedarbību uz visu cilvēka organismu, panākot ārstniecisku efektu tādu slimību gadījumos kā astmatiskie simptomi, balss saišu slimības, gremošanas traucējumi, galvas sāpes, atmiņas pasliktināšanās, valodas raustīšanās un pat depresija.

Valmieras veselības kluba „Jauns sākums” aktīvā vadītāja Vēsma Geide bija sarūpējusi pašas rokām gatavotus veselīgus saldumus – žāvētu augļu konfektes ar kokosa skaidiņām, auzu pārslu cepumus un karoba dzērienu ar sojas pienu un medu. Viss bija brīnišķīgi garšīgs.

Elīna Ģipsle

Paldies, KA DIEVNAMS ZIED

Ināra Dimante
Bauskā

Aizvadītajā rudens pateicības dievkalpojumā Bauskas draudzes dievnams atkal bija „uzziedējis” jo krāšņi. Par to gribam teikt paldies!

Paldies Lāsmai un Kristīnei par noformējumu. Viņu floristes iemaņas lika pēdējiem no salnas pasargātajiem ziediem un zaļumiem atkal apliecināt Dieva neizmērojamās iespējas. Kā dominante te pacēlās **Eugēnijas Lūsītes** dārzā uzbriedušais saules dzeltenais ķirbis. Diviem vīriem bija ko nest, lai skaistuli atgādātu uz draudzi, bet vēlāk pie tā daudzi nāca fotografēties.

Eugēnija Lūsīte

Taču runa ir par cilvēkiem, šoreiz par Eugēnijas jeb Augutes, kā mēs viņu mīļi saucam, lomu dievnama pušķošanā. Dzīvodama ārpus pilsētas un būdama ļoti viesmīlīga, Augute ir atvērusi savus „Polmaņus” ne vienam vien. Viņas dārzā gadu gaitā savāktas un krāšņi zied un kuplo tik dažādu šķirņu puķes un krūmi, un allaž ir ko atnest dievnama vāzēm. Šoruden pīlādzis viņas sētā bija dāsni piebiris tik sulīgām ogām, ka vairākiem draudzes (un ne tikai) cilvēkiem pagraba krājumos tika rūgti veselīgs izstrādājums. Paldies, Augute! (Foto ar pīlādža zaru jūs viņu atpazīsiet.)

Citreiz dievnāmā acis piesaista greznas gladiolas vai neparastas tulpes. Tad ejam pie **Vijas Štales** vaicāt, vai tās viņas lolotas, un bieži tā arī ir. Vija bieži ir klusētāja, bet, vaicāta par puķu nozīmi, viņa atplaukst, un gaišs ir viņas puķu stāsts.

Sākums bijis agrā jaunībā Lielvārdes pusē, noskatīts no kāda kaimiņa, kurš

iedevis pirmo gladiolu sēklas materiālu (toreiz, tālajos sešdesmitajos, puķkopība vēl bija neatklāta zeme. Vai atceraties tukšos un nedaudzos puķu veikalus?). Vēlāk, dzīvojot Bauskā un kad pašai jau piederējis zemes pleķītis, izveidojusi pirmo krāšņi ziedošu tulpju dobi. Garāmgājēji atskatījušies un kaimiņi brīnījušies, bet... kādu rītu Vija neatradusi savas mīlules, – kāds tās bija aiznesis ar visiem sīpoliem...

Cauri gadiem un dažādiem dzīves grūtumiem puķes gan priecējušas, gan pavērušas iespēju pelnīt, jo „tā laika” aldziņas bija gauži knapas. Neatlaidība, smags darbs, tirgus izzināšana un daudz citu pūļu, bet šobrīd Vija atzīst, ka ģimenes māja Miera ielā uzaugusi par puķu naudu. Kā lai nepateicas Dievam!

Otra Vijas mīlestība ir dziesma, arī tā viņu pavada jau no vidusskolas laikiem. Šobrīd darbošanās 2 koros aizņem pāris vakarus, bet divi nedēļas rīti – draudzes lūgšanu grupā. Lai veicas, Vija! Lai tulpēm labi ziemojas!

Vija Štāle

Bet par **Antoņinu Uhnasti** stāsta viņas meita Ludmila:

Mana mamma ļoti mīl dārza darbus, tie viņai itin labi padodas. Daudziem, kuri pazīst mammu, šķiet, ka viņai tiešām ir „zaļie pirkstiņi”. Nav bijis neviens rudens, kad kaut kas nebūtu izaudzis vai nebūtu padevis. Tas tāpēc, ka dārzs, bērni un mazbērni ir viņas dzīve.

No agra pavasara līdz vēlām rudeniņam viņas dārzā būs ziedi. Ja kādreiz sakām, ka nav ko likt vāzēs, jo tagad jau visas puķes noziedējušas, tad aizbrauciet pie manas mammas, un noteikti atradīsiet. Ja man būtu jāsāk saukt ziedu šķirnes – krokusi, sniegpulkstenītes, pīmulas, hiacintes, neskaitāmas tulpes, narcises, īrisi (zemi, vidēji un augsti) visdažādākajās krāsās, lilijas, rozes, asteres, mon-

Antoņina Uhnaste

brēcijas, petūnijas, delfīnijas, vijolītes, vizbulītes, kannas, zvaniņi, dažādi zaļie krāšņumaugi –, es noteikti nevaru visus nosaukt.

Ziedu pietiek visiem – pašiem, baznīcai, draugiem un „nedraugiem”, kuri atnāk paši paņemt, jo nekas nav aizslēgts. Bet mana mamma nedusmojas – viņa pat iestāda kādu zemeņu vadziņu tuvu koplietošanas taciņai, jo vasarā, pagasta bērniem ejot uz upi, ir ar ko pamieloties. Un arī ogu visiem pietiek. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs ir ārkārtīgi labs un ļoti svētī.

Patlaban iet vaļā adīšanas darbi – čības, zeķes, cimdi – tāds šobrīd sortiments. Pēc Ziemassvētkiem sāksim pirkt sēklas, gatavosimies sējai. Kamēr tomātu stādi un paprika izaugs līdz stādīšanai – mamma šūs priekšautus, tējas maisiņus, galdautiņus un salvetītes. Ražas pateicības dievkalpojumā visas (!) draudzes māsas dāvanā saņēma Antoņinas adītas čības, nūdien Ginesa rekorda cienīgs darbs! Pērnajos Ziemassvētkos visas ģimenes – kaltētu ābolu turzas.

Ojārs Incenbergs,
LBB valdes priekšsēdētājs

Dieva Vārds – DZĪVĪBA PASAULEI

No 20. līdz 24. septembrim Seulā, Korejā notika 8. Apvienotās Bībeles biedrības (ABB) kongress. Latvijas Bībeles biedrību pārstāvējām divi delegāti.

Kopā ar mani bija arī biedrības vadītājs Valdis Tēraudkalns. Šādu kongresu mērķis ir atskaitīties par paveikto darbu iepriekšējā periodā. Ievēlēt jaunu ABB prezidentu un pieņemt jaunus plānus turpmākajam periodam. Mūsu nolikumā nav precīza laika kongresam. Katreiz pieņem un nosaka, kad notiks nākošais kongress. Vienīgais nosacījums – katrs kongress notiek citā kontinentā. Nākošais būs Dienvidamerikā, Brazīlijā 2016. gadā.

Tika nolasīti un apspriesti vairāki referāti, saistīti ar izmaiņām pasaulē. Viens no apspriežamajiem jautājumiem – Bībele mainīgajā kristīgajā pasaulē. Zīmīgi, ka nevis Eiropā un Ziemeļamerikā, kuras kādreiz bija kristīgās valstis, bet vairāk kristiešu dzīvo Dienvidāfrikā, Dienvidamerikā. Taču tieši šo reģionu kristiešiem trūkst Bībeles viņu dzimtajās valodās. Tas ir izaicinājums ABB aktivizēt darbu šajā virzienā. Turklāt Āzijā un Ziemeļāfrikā kristīgai misijai ir jāaizsiedz islāms, budisms, sintoisms, hinduisms un vēl daudzas vietēja rakstura reliģijas.

Nākošajā referātā tika aplūkots jautājums – Pasaule, kurā mēs kalpojam – globalizācijas ietekme uz misijas darbu. Kā mums uzlabot sistēmas un struktūras, kuras tik labi darbojās pagātnē? Tagad visa pasaule mums ir kaimiņi. Cilvēki visā pasaulē pārvietojas darba meklējumos.

Aptaujas liecina, ka 93% ASV iedzīvotājiem mājās ir Bībele, līdzīgi skaitļi ir arī Eiropā, bet cilvēki nelasa. 75% atbild, ka pēdējā gada laikā nav atvēruši Bībeli.

Šodien ir plašas tehnoloģiju iespējas kā internets un citas. Jautājums, kā mēs, kristieši, tās izmantojam.

Vēl ir jautājums, kā aizsniegt visnabadzīgākos pasaules reģionus kā Kenija, kur 55% iedzīvotāji

Adventistu draudzes nams Seulā

dzīvo graustos, 40% par dienas darbu saņem 2 dolārus, 18,8 % no pieaugušajiem iedzīvotājiem slimo ar AIDS.

Kongresā piedalījās un dalījās savās atziņās spāņu brālis, kas uzrunāja mūs žestu valodā, viņu tulkoja. Viņa sāpe, kā aizsniegt viņam līdzīgus.

Šādi jautājumi tika apspriesti grupās, kuras deva ieteikumus komisijai, kas izstrādāja ABB darbības virzienus nākošajam darbības posmam.

Darbības pamatvirzieni visām Bībeles biedrībām ir līdzīgi – izplatīt Bībeli savas tautas vidū dzimtajā valodā. Grūtāk ir darbs valstīs, kur valdošā reliģija ir islāms- Vidusāzijas republikās un citās valstīs. Ziemeļkorejā ir tikai atsevišķi kristieši, bet Dienvidkorejas Bībeles biedrība domā un kaļ plānus, kā aizsniegt savus tautiešus šajā reģionā.

Kongresa pirmā diena iesākās ar ekskursiju uz Korejas Bībeles biedrības īpašumā esošo tipogrāfiju, kur iespiež Bībeles un citu garīgo literatūru no daudzām pasaules valstīm, arī no Latvijas. Bija interesanti redzēt visu šo procesu pilnībā, un arī vēroju, ka ik pēc nepilnām divām minūtēm iepakota kaste ar Bībelēm atstāj konveijeru. Šajā papildītajā kastē bija 20 Bībeles.

Bija iespēja redzēt sagatavoto vāku Bībeles konkordancei latviešu valodā. Tātad palicis tikai iesiet, un šis apjomīgais vairāku gadu darbs ceļos uz Latviju, un mēs varēsim to lietot.

Kongresa laikā, kā arī citos līdzīgos kongresos bija iespēja tikties arī ar savas ticības brāļiem no citām zemēm. Šoreiz no Norvēģijas, Mauritānijas un Lesotas.

Pēc kongresa nākošajā dienā, sabatā, kopā ar brāli Toru Tjeransenu no Norvēģijas varējām pavadīt visu dienu Seulas Kangnamas adventistu draudzē. Seulā ir vairāk nekā 200 adventistu draudzes. Tur ir arī adventistu universitāte. Pilsētā ir plašas daudzjoslu maģistrāles, bet bieži šķērslas

ir ļoti šauras, un vienā no tādām ieliņām bija sešstāvu mūsu draudzei piederošs nams. Zāle iekārtota augšējā stāvā ar 150 vietām. Apmeklētāji ar liftu nokļūst dievkalpojumu telpā.

Dievkalpojumā zāle bija piepildīta. Ar svētrunu kalpoja Korejas ūnijas prezidents brālis Peter Hwang. Pēc svētrunas kopīgas pusdienas, un tad sākās ļoti atraktīvas, dzīvas Bībeles studijas, kurās visi piedalījās. Pēc tam sadalījāmies mazākās grupās un kopīgi pārrunājām mums zināmo Romiešu vēstules pēdējo tēmu Viss pārējais ir komentāri. Tad kopā ar kādu ģimeni pastaiga pa Olimpiādes parku, lai atgrieztos uz kopīgām vakariņām veģetārā restorānā, kur atkal kopā bija gandrīz visa sabatskolas grupa. Jautāju, vai katru sabatu viņi tā pavada. Atbilde bija apstiprinoša. Tas tiešām bija skaists sabats kopā sirsniņā ģimenē.

Kopā ar Korejas ūnijas prezidentu.

Mēs, četri adventisti, kongresā

Ansis Roderts
Talsu draudzes
Veselības nodaļas vadītājs.

HOMEOPĀTIJA

draugs vai ienaidnieks?

Slimība. Slims bērns. Slimnīca. Antibiotiku kurss. Hormonālās zāles. Noslēpumaini klusējošs ārsts, kurš pēkšņi paziņo: „Tagad pamēģināsim stiprākas zāles.” Zāļu blaknes – izsitumi un jēlumi, apetītes trūkums, nemiers. Vai ir kāda alternatīva?

Vieni iesaka pamēģināt homeopātiju, citi to uztver kā vērsanos pie sātana pēc palīdzības. Vai homeopātija ir droša medicīnas sistēma – šis jautājums ir aktuālizējis kristīgajā vidē Latvijā.

Arī es sev spiedošā situācijā meklēju skaidrību šajā jautājumā. 1. daļā līdzdalīšu iegūtās atbildes uz galvenajiem argumentiem, kuri izvirzīti pret homeopātiju. 2. daļā sniegšu vērtējumu par homeopātiju kopumā.

I daļa

Hānemans ir masons un spiritists, un tādas ir viņa idejas.

Homeopātijas pamatlicējs ir vācu ārsts Kristians Frīdrihs Samuēls Hānemans (1755-1843). 19. gs medicīna vairāk pamatojās nevis pētījumos, bet pieredzē. Tradicionālā medicīna jeb alopātija izmantoja zāles, kas bija spēcīgas indes. Hānemans saskatīja zāļu postošo ietekmi, tāpēc pārtrauca ārsta praksi. Vēlāk viņš atsāka pētījumus medicīnā un kļuva par homeopātijas tēvu. Abu sistēmu lielās atšķirības noveda pie asas savstarpējas kritikas. Homeopātiju jau no paša sākuma kritizēja par saistību ar spiritismu, līdzīgi kā Jēzum pārmeta: „Šis izdzen ļaunos garus ne citādi kā ar Belcebula,

ļauno garu virsnieka, palīdzību.” (Mt.12:24) Viņa uzskatu sistēma bija atbilstoša laikmetam. Tomēr viņš drosmīgi mēģināja risināt medicīnas kļūdas un tumšos laukumus. Viņš bija tikai cilvēks ar vāju dievatziņu, tāpēc viņu ir viegli kritizēt un tendenciozi interpretēt. Taču viens ir skaidrs – pie homeopātijas Samuēls nonāca rūpīgu pētījumu, nevis kaut kāda gara iedvesmas rezultātā.

Kratīšana jeb potencēšana (pagatavošanas procesā zāļu šķaidījums tiek stipri kratīts) ir sataniskas enerģijas piešķiršana zālēm.

Vēl līdz šim brīdim ir maz fizikā un ķīmijā pamatotas informācijas par to, kādi procesi notiek ar vielu un šķīdumu tās šķaidīšanas procesā un kā tie ietekmē organismu. Arī Hāņemanam nebija skaidrojuma, bet viņš uzskatīja, ka viela paliek iedarbīgāka, nevis ka tā manto kādu kosmisku enerģiju. Toties kritiķi procesa neizpratnes dēļ uzskata – homeopāts iedveš mistisku enerģiju. Bet vai homeopātiskās zāles izplata velna garu?

Kopš pirmskara laikiem Latvijā ir bijuši vairāki adventisti-homeopāti. Pie viņiem pēc palīdzības ir vērsušies ļoti daudz

adventistu. Lubē dzīvoja brālis Jahaitis Gailis. Viņš pašmācības ceļā apguva ārstēšanas metodi un izmantoja zāles no homeopātiskās aptiekas. Vēlāk tēva praksi turpināja dēls Viktors Gailis, kura zāles lietoju visu savu bērnību. Viņš pats no dažādām tinktūrām jauca zāles. Talsu draudzē bija arī homeopāts Paeglītis. Viņš audzēja dažādus augus un no tiem veidoja zāles. Rīgas 1. draudzē māsa Krastiņa bija homeopāte ar medicīnisko izglītību. Brālis Lūkins vedis zāles no pašas Indijas. 1990.-to gadu sākumā Latvijā no Anglijas atgriezās fizioterapeits – homeopāts Kārlis Zariņš. Lai gan gados, tomēr vēl kādu laiku Tukuma pusē pieņēma cilvēkus. Izmantoja aptiekā gatavotās zāles. Velna gara ietekmei būtu jāizpaužas noteiktos simptomos, un to nebūtu iespējams nepamanīt.

Homeopātija uzskata – jo lielāks šķaidījums, jo iedarbīgākas zāles. Bet no ķīmijas un fizikas viedokļa šāds šķaidījums nevar saturēt informāciju par sākotnējo vielu. Tā ir spiritiska filozofija.

Jau kopš Hānemana laikiem homeopātijā izmanto ļoti atšķaidītas zāles – C30. Šis šķaidījums pakāpes ir tik milzīgas, ka vienmēr tās ir ironiski kritizētas: pie Daugavpils Daugavā ielej vielu, Rīgā pasmeļ, un ir zāles. Bet vēl stiprākas zāles ir, ja Rīgas jūras līcī iepilina un pie Stokholmas pasmeļ. Tomēr LKR intervija ar Ivaru Kalviņu mani pārliecināja par šķaidījumu fizikālu pamatotību.

Homeopātija tic vitālismam. Tā cenšas sakārtot iekšējās enerģijas līdzsvaru nevis ārstē slimību. Tie ir panteisma pamati.

Homeopātija izveidojās laikā, kad vitālisma doktrīna bija jaunākais zinātniskais atklājums. Tomēr tās būtība izpaužas līdzības principā. Pārējais ir atkarīgs no terapeita izglītības un uzskatiem. Homeopāti zāles izraksta, vadoties pēc rakstu krājuma *Materia Medica*. Tā satur uz rūpīgu eksperimentu un klīnisko novērojumu bāzes balstītu zāļu iedarbības aprakstu.

Homeopāts Edgars Mednis ārstniecības būtību man paskaidroja aptuveni šādi: slimības iemesls meklējams dziļi organismā. No tā rodas ķēdes reakcija, kura izpaužas noteiktos simptomos. Saaukstēšanās gadījumā vienam sāp galva, citam – kakls, trešajam iekaiš bronhi. Tā kā izpaušmes katram ir atšķirīgas, iemeslu ārstē individuāli. Alopātija arī darbojas ar to pašu „ķēdi”, tikai pretēji. Piemēram, blokatori pārtrauc šo ķēdi kādā tās posmā. Turpretī hormonālie preparāti cenšas šo reakciju noslāpēt. Organismam slimības iemesls jāatrisina pašam. Zāles slāpē tikai simptomus. Ja slimība progresē, kā tas bieži notiek, tad atliek parakstīt stiprākas zāles un palielināt devas. Bet cik tālu tā var iet...

Klīniskajos eksperimentos nav atklājies, ka homeopātiskajām zālēm būtu lielāka efektivitāte par placebo efektu. Tāpēc izārstēšanās gadījumi ir vai nu placebo efekts, vai velna brīnumdarbs.

Daudzos klīniskajos pētījumos neatklājas, ka homeopātija būtu iedarbīga. Ir pat valstis, kur valdība sadarībā ar zinātniskajām padomēm ir pieņēmusi homeopātiju par maldinošu medicīnas virzienu. Un tomēr homeopātijas praksē ir ļoti daudz izārstētu gadījumu.

Mans vectēvs Pauls drīz pēc kara bija slims ar plaušu karsoni, un likās, ka dzīvības spēki viņu atstāj. Septiņgadīgais Aivars tika norīkots uz Lubi pie Gaiļonkuļa (Jahaitis Gailis) pēc

zālēm. Homeopāts iedeva zāles un apgalvoja, ka tās spējot piecelt pat no nāves gultas. Pusstundu pēc zāļu lietošanas vectēvs palūdza, lai atnesot viņam ēst...

Manā ģimenē un draudzē ir zināms daudz līdzīgu gadījumu – homeopātija izārstēja plaušu slimību, plaušu kavernu, adenoīdus, angīnas, urīnceļu, nieru un citas slimības.

Kāpēc nav zinātnisku pierādījumu? Iespējams, ka vainīgas ir pētīšanas metodes. Homeopātijā valda citi principi, un pētījumi ir jāpieskaņo tiem. Vai dziedināšana notikusi sāta spēka iespaidā? To nevar apgalvot vai noliegt, balsoties tikai uz saviem secinājumiem par homeopātiju.

New Age medicīna plaši izmanto arī homeopātiju. New Age ir izteikti sātaniska kustība ar pretbībelisku filozofiju. Pakļaujot sevi kādai no šīm ārstēšanas sistēmām, līdz ar to pieņemam New Age filozofiju.

Čārlzs Mills, adventistu veselības žurnāla *Vibrant Life* izdevējs, saka, ka viņš nenoniecina lietas tāpēc, ka tās nāk no *New Age* vai no hinduisma, budisma, vai no jebkā cita, tikai šī iemesla dēļ. “Nenovērtējiet kaut ko pārāk zemu tikai tāpēc, ka jūs to nesaprotat,” viņš saka. Tomēr atslēga visām lietām ir “pārbaudiet to Dieva Vārdā”.

Ģenerālkonferences veselības kalpošanas nodaļas vadītājs Handisāids saka: “Bīstamais, kā es to redzu, ir tas, ka jebkura veselības sistēma, kas darbojas pretēji tam, kas ir rakstīts Bībelē, ir nepareiza. Vienalga, vai tas būtu kaut kas, ko aizstāv *New Age* vai jūsu ģimenes ārsts. Problēma nav *New Age*. Problēma ir novēršanās no patiesības.” <http://news.adventist.org/>

Strīdā par homeopātiju un alopātiju Elena Vaita raksta: „Sistēmu, kurā cilvēks ir izglītots, viņš uzskata par vislabāko no visām metodēm. Kungs visu to vērtē tieši tāpat, kā Viņš vērtēja farizeju runas... Visi, kas ir ieguvuši izglītību parastā skolā (..), parasti (..) jebkuru citu sistēmu nosauc par sātanisku. Vai tas ir Kunga ceļš? Ja priesteri un farizeji gāja Kunga ceļu, tad Dr. Maksona idejas ir pareizas. (20MR 394.2) (*Manuscript Releases*)

II daļa

Patiesība, kas visu izšķir

Visā izšķirošais ir – ko saka Dieva Vārds. Amerika ir viena no vietām, kur homeopātija izplatījās visvairāk. 1830.g. dibināta pirmā homeopātijas skola. 1900. gadā bija jau 22 koledžas, 100 hospitāļi, 1000 aptiekas un 15000 praktizējošu homeopātu. Praviešu Gars par mesmerismu (hipnozi), kura bija salīdzinoši nepopulāra, 1862.g. raksta: “Frenoloģija, psiholoģija un mesmerisms ir kanāli, caur kuriem sātaņš daudz tiešāk piekļūst šai paaudzei un strādā ar tādu spēku, kāds būs raksturīgs viņa centieniem neilgi pirms pārbaudes laika noslēguma.” LD1 290

Turpretī 1890.gadā viņa atklāj sarunu ar doktoru Maksonu (Maxson). Uz viņa apgalvojumu, ka „eklektisms un homeopātija ir tādas pašas izcelsmes kā hipnoze un spiritisms un nāk no velna”, Elena atbildēja: „Kurš viņam ir devis šo informāciju? Tas noteikti nav Kungs, jo apgalvojums nav pamatots patiesībā.” Doktors neatlaidās un centās pārliecināt Vaitas kundzi: „Gan tu redzēsi, gan tu redzēsi un pati teiksi, ka man taisnība.” Viņa atbildēja: „Nekad, dr. Makson, nekad. Kad tu zināsi vairāk nekā tagad, tu nejutīsies tik gudrs, lai izteiktu šādus apgalvojumus, kādus tu izteici šodien.” (20MR 380)

„Dr. Maksons ar maksimālu pārliecību un pašāvēību cildināja tradicionālo praksi un noniecināja homeopātijas praksi... Kāds var pieņemt šos apgalvojumus kā patiesību un taisnību, bet es zinu, ka tie nav pareizi, *jo man tika parādītas abu sistēmu prakses un rezultāti*, (raksta autora izcēlums) tāpēc es zinu, ka viņa izteiktie apgalvojumi nav pareizi. Bet pie tā ir vainīgs cilvēka prāta šaurais grieziens.” (20MR 394)

„Man tika parādītas abu sistēmu prakses un rezultāti”- tas izšķir visu.

Ticu, ka Elenai Dievs atklāja visu par homeopātiju – par līdzības principu, par lielajiem šķaidījumiem, par kratīšanu, par vitālismu, par Hānemanu pašu un par homeopātijas iedarbību. Ikvienam, kas homeopātiju vēlas nosaukt par sātānisku, viņa saka: “Kurš viņam ir devis šo informāciju? Tas noteikti nav Kungs, jo apgalvojums nav pamatots patiesībā.”

Vai homeopātija ir brīnumlīdzeklis?

„Sistēmu, kurā cilvēks ir izglītots, viņš uzskata par vislabāko no visām metodēm” – šī kļūda ir lipīga vīsiem. Vecāki par homeopātijas iedarbību izteicās: “Bija zāles, kuras radīja iespaidu, ka palīdz, bet citas savukārt varēja dzert kā ūdeni, bez jebkāda efekta.” Hānemanns bija kļūdains un grēcīgs cilvēks, un tāda ir arī visa sistēma – tāda pati kā alopātija.

Bīstamais homeopātija

Šodien netradicionālās medicīnas ārsti vairs nepraktizē tikai vienu disciplīnu, bet veido dažādu metožu kopumu. Bet “katra no tām ir atsevišķa terapija, kuru nedrīkst sajaukt vai

saistīt ar citām”- Šērlija Praisa „Praktiskā aromterapija” 31. lpp. Homeopātijā reizēm, piem., diagnostikā izmanto kinezeoloģiju vai akupunktūru. Šīs papildus disciplīnas var būt mistiskas un bīstamas.

Homeopātijai ir novirzieni, kuri izmanto dažādus cilvēka organisma izdalījumus (urīnu, slimību radītas gļotas, šķidrumus, strutas). Citi zālēs cenšas iekļaut saules vai negaisa enerģiju. Šos un citus pārspīlējumus pat klasiskā homeopātijā dēvē kā mistisku.

Terapeiti var būt izteikti austrumu medicīnas un filozofijas piekritēji vai ekstrasensi. Šie cilvēki var kalpot kā mēdiji sātanā filozofijas izplatīšanai. Šāds drauds pastāv arī klasiskajā medicīnā.

Pareizais virziens

Lai gan slimot ir nepatīkami, tā ir un būs mūsu dzīves sastāvdaļa uz šīs zemes. No savas ģimenes pieredzes varu teikt, ka vadāmie pēc principa – katrā situācijā izdarīt labāko, ko zinām un saprotam. Lūdzot Dievu, esam cīnījušies gan ar tiem līdzekļiem, kas mums vīsiem pieejami – ūdensdziedniecība, tējas, kompreses-, gan esam arī izmantojuši klasisko medicīnu un homeopātiju. Tomēr mūsu virziens ir šāds:

„Ārstiem savā darbā vajadzētu censties aizvien vairāk un vairāk samazināt zāļu lietošanu, nevis to palielināt. (Domātas gan alopātiskās, gan homeopātiskās zāles – A. R.). Ļaudīm ir jāmaisa palauties uz Dieva dziedniecības līdzekļiem, svaigu gaisu, tīru ūdeni, vienkāršu, veselīgu pārtiku.” (E. Vaita, *Manuscript releases* 177)

Dodu priekšroku tradicionālai medicīnai

Alberts Baiks

Ausu, kakla un deguna ārsts

Uzreiz jāsaka, ka es jautājumā par homeopātiju neesmu iedziļinājies, tāpēc mans viedoklis ir gaužām subjektīvs. Homeopātija, manā skatījumā, ir ārstniecības līdzekļi no dabas produktiem. Zāļu pagatavošana ir ļoti sarežģīta tehnoloģija, kurā zāles tiek ļoti atšķaidītas līdz pāri paliek mikroskopiskas devas. Un tāpēc šīm zālēm ir ilgstoša iedarbība. Ar tām nevar izārstēt vienas vai divu dienu laikā. Lai panāktu efektu, ir vajadzīgs ilgs laiks. Protams, homeopātiskām zālēm ir iedarbība, tās palīdz. To es neapšaubu. Bet man nepatīk tas, ka zāles ir ilgstoši jālieto. Tas var noderēt, kad ir hroniskas kaites. Tad tās palīdz. Arī pie homeopātiem jāiet uz konsultācijām, un tad ārsti pasaka, cik dienas tās vai citas zāles ir jālieto. Kopumā atsauksmes no cilvēkiem, kas tās lietojuši, ir pozitīvas. Protams, ne viss ir universāls. Vienam kādas zāles palīdz, citam nē. Es kā ārsts ar 40 gadu pieredzi atzīstu tradicionālo medicīnu, izmantoju tradicionālos medikamentus un saviem pacientiem homeopātiskos līdzekļus nepiedāvāju.

Man homeopātija palīdzēja

Tālvāldis Vilnis

Adventistu Talsu draudzes mācītājs

Es tiešām nepretendēju sevi saukt par ekspertu, jo neesmu mediķis vai ķīmiķis. Es varu tikai līdzdalīt to, ko esmu pats piedzīvojis un ko ir teikuši zinoši cilvēki.

Vienmēr būs argumenti par vai pret kādu zāļu izgatavošanu un lietošanu. It sevišķi, ja tām ir kāds noteikts vai sevišķs izgatavošanas veids.

Ir argumenti, ka, lūk, pie homeopātijas medicīnas metodes izgudrošanas piedalījušies cilvēki, kuriem bijusi saistība ar spiritismu. Vai tad tas uzreiz nozīmē, ka viss ir slikts? Vai antibiotikas vai kādas citas ķīmiskās zāles ir izgudrojuši pilnīgi nodevušies kristieši? Vai viņi sabatu ir svērtījuši? Vai šodien ejam pie ārstiem, kas ir tikai kristieši? Vai jūsu un mans zobārsts ir pilnīgs kristietis? Varbūt kādam ir izdevies visur satikt kārtīgus adventistus. Varbūt arī visas ķīmiskās zāles un arī antibiotikas esat lietojuši, ko ir ražojusi adventisti. Taču ne visiem tā ir. Arguments par spiritistiem ir apstrīdams.

Ir iebildumi, ka, lūk, kādam, lietojot homeopātiskās zāles, ir palicis slīktāk vai bijušas citas problēmas. Jāsaka godīgi, ar kurām zālēm visiem cilvēkiem ir palicis vieglāk? Man ir bijuši gadījumi, kad pēc ārstēšanās slimnīcā es jutos vēl slīktāk. Vai tāpēc es nekad neiešu uz to slimnīcu, jo tā ir velnišķīga? Nē. Vienkārši nebija īstā terapija. Mēdz būt arī dažādas blakusparādības. Mūsu pašsajūta nav vienīgais precīzais rādītājs, lai noteiktu, ka zāles ir velnišķas.

Ir jāņem vērā fakts, ka kristiešu vidē vispār ir dažāda attieksme pret zāļu lietošanu. Man ir pazīstami cilvēki, kas saka, ka visas zāles ir no nelabā. Un ja viņi ir slimi, tad tikai lūdz Dievu un nekad nelieto nevienu tableti. Viņi kategoriski aicina arī citus nelietot nekādas zāles.

Ir iebildumi, ka homeopātisko zāļu sagatavošanas metode ir mistiska vai pat maģiska. Es neesmu ķīmiķis. Taču ļoti labu izskaidrojumu deva zinātnieks Kalviņš. Intervija ar viņu ir atrodama Tikšanās žurnālā. Viņš izskaidro, kas šķaidīšanas vai dalīšanas procesos notiek molekulu līmenī. Viņš vienkāršā veidā paskaidro, ka tā ir tīrā fizika un tur nav ne-

kādas maģijas. Es varu minēt kādu piemēru no savas dzīves. Mums mājās aug cidonijas. Tajās ir ļoti daudz vitamīnu. Rudenī izspiežam sulu, taču tā ir ļoti stipra. Tad es sulu vairākkārt atšķaidīdu, lai dotu bērniem. Kurā brīdī atšķaidīšana kļūst maģiska? Jo man saka, ka tieši atšķaidīšana ir maģiska padarīšana. Tad es sulu leju pudelē un to kratu, lai samaisītu. Pēc kuras kratīšanas reizes tā kļūst noburta? Jo man saka, ka zāļu sakratīšanas metode ir maģiska. Tā varētu turpināt. Jāatzīst, lai kādi būtu argumenti, vienmēr būs cilvēki, kas būs par vai pret. Pat Jēzus nespēja pārliecināt cilvēkus par to, kas Viņš bija un ko darīja, kur nu mēs viens otru. Mēs ģimenē lietojam gan alopatiskās zāles, gan homeopātiskās. Lietojam to, kas nepieciešams attiecīgā brīdī, to, ko iesaka speciālisti. Daudzi ārsti iesaka gan vienu, gan otru ārstēšanās terapiju. Personīgi, man bija slimība, kur ļoti palīdzēja homeopātija. Tā kā es esmu priecīgs, ka pazīstu šo ārstniecības veidu. Noteikti ir arī homeopātiskās ārstēšanas vidē dažādi zemūdens akmeņi. Taču tādi ir visās medicīnas metodēs. Tāpēc lūgšim Dievam gudrību, kā ārstēties, un šajā procesā lietosim arī savu veselo saprātu. Visbeidzot, man patika zinātnieka Kalviņa teiktais, ka ļoti daudz nosaka mūsu ticība. Ja mēs ticēsim, ka šīs vai tās zāles ir no nelabā, tad varam arī to izjust. Jebkurai medicīnas sistēmai ir vajadzīga mūsu ticība. Gribu novēlēt visiem lasītājiem: esiet veseli!

Pieņemt homeopātiju nozīmē pieņemt pagānismu

Mikēlis Žunda

Biedrības "Velte" padomes loceklis.

Nedaudz no vēstures. Medicīnā teorija, ka slimība ir dzīvības spēku disbalanss, eksistēja līdz 19. gadsimta vidum. Baznīca aizliedza ķirurģiju 1163. gadā, 1219. gadā tā aizliedza visu progresīvo medicīnisko praksi. Medicīnā ieviesa metodes, kas cilvēkus nogalināja, nevis ārstēja. Kā ārstēšanas līdzekļus izmantoja toksiskas vielas, „ārstēja” nolaižot asinis. Piemēram, Džordža Vašingtona nāve (viņam nolaida gandrīz 2 litrus asiņu).

18. gadsimtā, izplatoties protestantismam, cilvēki sāka lasīt Bībeli, iepazīna un sāka pielietot dzīvīgu veselības principus. Lai neļautu Bībeles patiesībai izplatīties, lai cilvēki nemeklētu Dievu un neseckotu Viņam, ar spiritisko pasauli saistīti cilvēki izveidoja sajauktu ārstēšanas sistēmu, kuras pamatlicējs bija Samuēls Hānemans, kas dzīvoja Vācijā no 1755. līdz 1843. gadam.

Samuēls Hānemans propagandēja personīgo higiēnu, pilnvērtīgu uzturu, svaiga gaisa un fizisko kustību nepieciešamību. Bija homeopātijas kā ārstēšanas metodes pamatlicējs, masonu ložas loceklis, mesmerisma (hipnozes pirmsākums) piekritējs, nosauca to par „brīnišķīgu un bezgala vērtīgu Dieva dāvanu, ar kuras palīdzību spēcīgas gribas un labu nodomu cilvēks var iedarboties uz otru cilvēku, nododot slimajam šo „dzīvinošo enerģiju”. Hānemans bija spiritista un mediuma Emanuēla Svīdenborga sekotājs, ticēja vitālismam, atzina panteismu, uzskatīja sevi par iedvesmotu no augšienes.

Homeopātijas principu pamatā ir uzskats, ka tās pašas vielas, kas izraisa saslimšanu veselam cilvēkam, palīdzēs atbrīvoties no tiem pašiem simptomiem saslimušajam – „līdzīgu

ārstē ar līdzīgu”;

Slimība ir „dzīvības spēka”, „enerģijas” bojājums, trūkums vai disbalanss; dzīvība nav fiziskā, bet ir garīgā spēka izpausme (vitālisms); zāles nozīmē mikrodozās, un jo lielāks atšķaidījums, jo lielāka medikamenta „spēka” koncentrācija; lai pagatavotajam medikamentam nodrošinātu spēcīgāku iedarbību, trauks ar zālēm jāpakļauj „sukcēsijai” – kratīšanai vai triecieniem ar plaukstu vai elkoņa pamatni; šajā procesā ūdens molekulas „iegūstot” palielinātu ārstēšanas efektu salīdzinot ar sākotnējo vielu; atšķaidījumā 1×10^{-24} vairs nav nevienas sākotnējās vielas molekulas.

Bernes universitātē Šveicē 110 eksperimentos tika pārbaudīta homeopātisko zāļu iedarbība. Pētījuma rezultāts: homeopātisko medikamentu iedarbība neatšķiras no „placebo” (tukšo tablešu) efekta. „Lancet”, 27. 08. 2005.

„Šie sātana palīgi apgalvo, ka ir spējīgi izārstēt slimības. Viņi pieraksta savu spēku elektrībai, magnētiem vai tā saucamajiem „simpātiskajiem līdzekļiem”, tai pašā laikā paši ir tikai sātana elektrisko strāvu pārvadītāji. Ar šīm metodēm viņš uzliek savu lāstu uz cilvēku miesām un dvēselēm.” Evaņģēlijs, 609. lpp.

„...kad man tika atklāta visa zāļu medicīnas sistēma, Dievs parādīja, ka mums jābūt iestādei, kurā pielieto higiēnas principus. Šajā iestādē jālasa lekcijas ne par to, kā lietot zāles, bet māciet ļaudis labākam ceļam – dzīvot veselīgu dzīvi un nelietot medikamentus. Māciet! Māciet! Māciet! Šie vārdi atkārtojas vēl un vēl.” Rokraksti Nr. 20, 374. lpp.

Bet homeopātija man palīdzēja!

Pielietot šo ārstēšanas metodi un ticēt vitālisma doktrīnai nozīmē pieņemt pagānisko radīšanas koncepciju un aizliegt Bībelisko radīšanu;

Ja kādam šie medikamenti palīdz, tad tas ir „placebo” efekts vai spiritisma iejaukšanās.

Homeopātijai nav fizioloģiska izskaidrojuma.

Par to visu sīkāk var lasīt grāmatā „*Spiritualistic Deceptions in health & healing*”. Par šo grāmatu Ģenerālkonferences veselības kalpošanas nodaļas vadītājs Alans Handisajds ir izteicies: „Šī grāmata saprātīgās pieejas dēļ aizpilda ļoti nepieciešamu nišu... Tā ir kā aicinājums uz loģisku un racionālu domāšanu.”

Intervēja žurnālists
Aidis Tomsons

DIEVS

zinātniekam neērta pozīcija

Žurnāla viesis šomēnes ir Ivars Kalviņš, viens no atzītākajiem Latvijas zinātniekiem, Organiskās sintēzes institūta direktors. Viņš ir Medicīnas ķīmijas nodaļas vadītājs un Karbofunkcionālo savienojumu ķīmijas laboratorijas vadītājs. I. Kalviņš ir izgudrojis vairākus medicīniskos preparātus, neskaitāmu pētījumu, publikāciju autors un balvu ieguvējs. Viņa patentu saraksts tuvojas četriem simtiem. I. Kalviņš ir arī aktīvs Ikšķiles luterāņu draudzes loceklis.

Vai Jūs esat ticīgs, kā saka, „no bērna kājas”?

Nē. Sirdī jā, bet formāli nē. Es nebiju kristīts. Nebiju arī iesvētīts. Es uzaugu tajos laikos, kad iet baznīcā bija slikti. Īpaši ņemot vērā to, ka mani vecvecāki savulaik bija izsūtīti, viņi negribēja nekādus konfliktus ar valsts institūcijām. Vecmamma reizēm paņēma līdzi uz baznīcu, lai gan arī viņa nebija naska baznīcā gājēja. Bet tā kā par Dieva eksistenci biju dzirdējis, lai arī ko man stāstītu, reizēs, kad bija jāiet uz kādu eksāmenu vai tamlīdzīgi, domās pielūdzu.

Pie Dieva mani aizveda mana mazā meitiņa. Tagad viņa vairs nav maza. Viņa man skaidri pateica – tēti, tev jāiet kristīties, tu esi pagāns.

Kā viņa nonāca līdz tādām domām?

Viņa pie Dieva ar Dievpalīgu nonāca daudz ātrāk nekā es. Jo viņa pieder pie tiem, ko baznīca parasti neatzīst. Baznīca saka, ka viņi nāk no velna. Res-

pektīvi, ja cilvēkam ir citādas spējas nekā pārējiem, tad uzskata, ka no tā ir jābaidās. Zināmā mērā tā ir taisnība, jo mēs nekad nezinām, kā šie cilvēki šīs spējas izmanto un kam viņi dvēselē kalpo. Tā tas ir tad, kad mēs runājam par kādu no ārpuses. Bet kad mēs runājam par saviem bērniem, tad tā lieta paliek citāda.

Kas tās ir par spējām?

Redzēt to, ko citi neredz. No attāluma. Redzēt, teiksim, cilvēka iekšējās uzbūves elementus. Pat arī ne cilvēka. Dažādu mehānismu iekšpusi, automašīnas, jebko.

Cauri matērijai?

Jā, varētu teikt, cauri matērijai. Bet tas laikam nav pareizi. Jo manā uztverē tā ir spēja atdalīt informatīvo matricu no materiālā nesēja. Tas skan jocīgi, mēģināšu paskaidrot.

Bībelē ir rakstīts, ka mēs augšāmcelsi-

mies no pīšļiem. Ir jābūt jocīgam, lai domātu, ka cilvēkam visi kauliņi un atomi ir saglabājušies un gaida, kad kāds tos augšāmcelš. Ja mēs paskatāmies uz to pašu Jāņa evaņģēliju, pirmajām rindām – iesākumā bija Vārds, Vārds bija pie Dieva, Dievs bija Vārds., un Vārds tapa miesa. Ja mēs to gribētu pasacīt modernākā valodā, tad iznāktu – iesākumā bija Informācija, Informācija bija pie Dieva, un Dievs bija Informācija, un Informācija materializējās jeb tapa miesa.

Tātad informācija eksistē atsevišķi un var materializēties jebkurā veidā. Ja man būtu informatīvā matrice, un es būtu Dievs, un man būtu spējas, tad es šos atomus sakārtotu pēc matricas tādā veidā, kādā tiem tur būs būt. Ja mēs runājam zinātniski – oglekļa atomi ir oglekļa atomi vienalga, kādā savienojumā un kur tie atrodas, vai akmeņoglēs, vai cilvēkā. Šie atomi ir identiski. Nav svarīgi, kam

tie piederēja pirms tam un kam piederēs pēc tam. Bet, ja vajag, no oglekļa atomiem un visa pārējā pēc matricas var savākt jebko, vajag tikai prast. Un tas nozīmē to pašu – ja jums Dievs ir devis pieeju informatīvai matricei, jūs to varat apskatīt. Jautājums, vai Dievs jums ir devis tai pieeju, vai jūs spējat to lietot? Ja jā, tad kā jūs šo spēju izmantojat?

Protams, ne viss mums der – tas arī rakstīts Bībelē. Ja jūs precīzi zinātu, kad jūs mirstit, diez vai jūs neskaitītu minūtes līdz nāves dienai, un tas diez vai darītu jūs laimīgus. Tātad šo informāciju mums nevajag zināt.

Vai jūsu meitas spējas Jūs virzīja tuvāk Dievam?

Tieši tā. Es esmu dabas zinātnieks, uzaudzis ateisma laikmetā. Man tika pierādīts, ka nekas ārpus matērijas neeksistē. Visu, kas eksistē, mēs varam pierādīt, aptaustīt utt. Man mācīja, ka cilvēks nevar redzēt no attāluma, jo viņš vienkārši to nevar. Viņš nevar ieraudzīt ar acīm ķermenī kaulu, jo gaismas stari nespiežas cauri. Ja cilvēks apgalvo un pierāda, ka to var, tad kaut kas neiet vairs kopā. Un kad tu pārliecinies, ka apgalvotais par materiālo pasauli nav patiesība, tu sāc domāt, ka laikam eksistē vēl kaut kas, par kura eksistenci tev saka, ka tas neeksistē. Tas ved tuvāk Dievam.

Protams, Dievam tuvāk veda arī manas zinātniskās intereses, it sevišķi Dieva esamības atziņai tuvina kvantu ķīmija un kvantu fizika. Jo, lai mēs izskaidrotu procesus, kādi notiek, kurus mēs varam izmērīt un pārliecināties, ka tādi notiek, mums ir jāizdara pieņēmumi. Piemēram, mēs zinām, ka elektrons atrodas kādā nosacītas telpas stūrī. Un tad viņš nokļūst citā telpas stūrī. Fiziski tam būtu jāšķērso kaut kāds telpas apgabals, lai nokļūtu otrā stūrī. Bet to telpas apgabalu, kuru tam jāšķērso, tas nekad nešķērso. Tomēr otrajā stūrī tas nokļūst. Un sekmīgi atgriežas atpakaļ. Un tā 2 miljonus reižu sekundē. No vienas puses atomam uz otru pusi atomam. Tas veido tā saucamās atrašanās varbūtības hantelītes, kā jums ķīmijā kādreiz droši vien mācīja. Ka vienā un otrā pusē tas ir, bet pa vidu nekad nav. Mums saka, ka tas ir tāds tuneļa efekts. Ko nozīmē tuneļa efekts? Acīmredzot, ir kāda cita esamība, kurā šis ceļš gabals tiek šķērsots. Kā lai citādi to izskaidro?

Kāpēc vairums zinātnieku droši vien aizdomājas par Dieva esamību, bet publiski par to nerunā?

Par to nevajag zinātnieku nosodīt. Ja

mēs esam eksperimentālās zinātnes pārstāvji, tad visu, ko apgalvojam, ir jāpierāda. Ar eksperimentu. Bet Dievs nav objekts, ar ko var eksperimentēt. Ja nevaram eksperimentēt, tad ir aksioma. To nevar ne pierādīt, ne apgāzt. Tātad mēlo tie, kas saka, ka Dieva nav, jo nav pierādījuši. Bet tie, kas saka, ka Dievs ir, nevar pierādīt, ka Viņš ir. Šī pozīcija nav zinātniekam ērta.

Šī iemesla dēļ zinātnieki nemīl par to runāt. Cits jautājums, ko viņi par to domā. Un tad ir tā – drosme parādās parasti tad, kad zinātnieks ir sasniedzis noteiktu stāvokli zinātniskajā sabiedrībā. Kad viņš jau var atļauties pateikt, ko viņš īstenībā par to domā, nebaudoties, ka viņu dēvēs par tumsoni. Nilam Boram diez vai kāds varēja atļauties pateikt – tu esi muļķis, Dieva nav un tu neko no šī jautājuma nesaproti. Tāpat nevienam nenāca prātā to pateikt Einšteinam – tu esi muļķis.

Mēs šajā žurnālā rakstām arī par homeopātiju. Jūs par šo jautājumu jau esat plaši izteicies žurnālā *Tikšanās*. Vai par homeopātiju mums jārunā līdzīgi kā par Dievu, ko nevaram pamatot, pierādīt un izskaidrot?

Te mēs runājam par lietām, kas ir pierādāmas, izmērāmas ar eksperimentiem. Jautājums, vai mēs to gribam. Nelaime ir tā, ka, ja kāds gribētu ar to nodarboties, vajadzētu kādu, kas pētījumu sponsorē. Parasto zāļu izpēti finansē farmaceitiskās kompānijas. Viņi nekad neieguldīs naudu tajās zālēs, kuras nevar aizsargāt ar patentu un kādu laiku saglabāt ekskluzīvas tirgošanas iespējas. Neko no tā, ko šobrīd lieto homeopātija, nevar patentēt un izmantot ekskluzīvas tiesības. Līdz ar to veikt pētījumus, kuru izmaksas ir desmitus un simtos miljonu, lai tikai pierādītu, ka tas tiešām strādā, nevienam neinteresē. Tad vai nu jūs pieņemat, ka zāles darbojas, un tās lietojat, vai pieņemat, ka nedarbojas, un nelietojat. Ar to pietiek, jo nav nekas jāiegulda.

Jūs kā cilvēks, kurš zina, ko nozīmē medicīna, esat gatavs tās lietot?

Jā. Esmu pats lietojis, arī mani bērni un bērnu bērni. Te ir jārunā par vēl kaut ko. Tradicionālā medicīna operē ar jēdzienu „placebo efekts”. 30-40% gadījumu, ja jūs pateiksiet pacientam, ka jūs viņu ārstējat, bet iedosit viņam krāna ūdeni, ārstnieciskais efekts tiks novērots. Un ne sliktāks kā no spēcīgām zālēm. Ar šo daudzi skaidro, kāpēc homeopātija palīdz tiem, kas uzskata, ka palīdz. Bet patiesība tomēr ir citāda.

Es varētu parādīt jums daudzus rakstus, kas publicēti labākajās mācību grāmatās un zinātniskajos žurnālos par to, ko dara ūdens, ja tajā izšķīdina kādu vielu. Kā kārtojas ūdens molekulas, kā tās strukturējas, veido ornamentus. Un cik milzīga enerģija aiz visa tā stāv. Jo, lai izjauktu šos ornamentus, ir jāpieliek enerģija. Bet ja šo enerģiju nevarat pielikt vajadzīgajā apmērā, jūs tos neizjauksit. Ūdenī var ierakstīt zināma veida informāciju. Tas nav kā ar spalvu pa papīru. Bet mūsu organisms funkcionē ūdenī. Viss, kas mums ir, funkcionē ūdenī. Vismaz 75% no organisma svara ir ūdens. Un tajā viss notiek. Pat ķīmiskās molekulas, kuras organismā kaut ko dara, ir apņemtas ar ūdeni. Arī šajās molekulās ūdens ir izveidojis noteiktas struktūras. Ūdens molekulas ir ļoti specifiskas, varbūt tāpēc Dievs tās ir izvēlējis par visu galveno norišu pārnēsēju.

Vai jums gribas zināšanas, kuras jums uzkrātas, vairāk nodot citiem?

Kāpēc Bībele rakstīta līdzībās? Iedomājieties, ka Dievs būtu gribējis jūdiem pateikt, kā darbojas dators. Un parādīt datoru. Kā Viņš paskaidrotu, kas tas tāds? Ja viņi pat nezina, kas ir elektrība. Vispār nekādu zināšanu nav.

Tā ir zinātniekam liela problēma. Ja viņš grib pateikt, kas īsti notiek un ko viņš ir izdarījis, viņam jāatrod tādu, kas to var uztvert. Tāpēc zinātnieki dzīvo savā sabiedrībā, it kā atdalīti, jo viņu zināšanas specifiskā jomā ir tik tālu priekšā pārējai sabiedrībai, ka viņiem ir ļoti grūti izskaidrot, par ko ir runa. Tur ir jābūt lielam talantam, lai ar līdzībām parādītu jeb izstāstītu tā, lai rastos aptuvena nojēga. Kā to darīja Jēzus, runājot par Dieva valstību. Bet tiklīdz mēs Viņa vārdus formalizējam, uzreiz rodas daudzas problēmas...

Bet ja runājam par manu vēlmi dalīties ar zināšanām. Redziet, man te, pie sienas, ir maza plāksnīte. Tur rakstīts svešā valodā no mums svešas reliģijas, no Korāna: „Zināšanas, kas netiek nodotas citiem, nav neko vērtas.” Tas man ir piekārts pie sienas kā atgādinājums katrai dienai.

AV saruna ar zinātnieku bija krietni garāka, un I. Kalviņš patiešām ir gatavs dalīties savās atziņās vēl plašāk. Viņš ir piekritis piedalīties Rīgas 5.draudzes dievkalpojumā 11. decembrī un stundas garumā atbildēt uz klātesošo uzdotajiem jautājumiem. Aicinām visus interesentus 11. decembrī pl. 10:00 uz VEF Kultūras pili Rīgā, Ropažu ielā 2, Kamerzālē.

Жизнь в избытке

Время и темы:

Интервью
Girts Rozners

Рон Клузе (Ron Clouzet) секретарь отдела
служения Северо-Американской Дивизии
СВАО, директор седьмого дня, директор
Евангелизации САД и
Кристинского

KAS IR SVĒTĀ GARA KRISTĪBA?

No 19. līdz 24. oktobrim Rīgā, Centra draudzē, Baznīcas ielā 12a viesojās Septītās dienas adventistu Ziemeļamerikas divīzijas kalpošanas nodaļas sekretārs, evaņģelizācijas institūta direktors un Endrjūsa Universitātes Kristīgās kalpošanas teoloģijas profesors Rons Kluzē (Ron Clouzet).

Trešdienas rītā viņš uzrunāja Latvijas mācītājus, bet vakaros vadīja garīgās atmodas semināru “Dzīve pārpilnībā”. Semināra ierakstus varat noklausīties Rīgas 1. draudzes mājas lapā www.centradraudze.lv.

Rons Kluzē piekrita arī intervijai, kura bija dzirdama Adventistu Vispasaules radio programmā, daļēji ir lasāma šeit, un daļa tiks publicēta arī žurnālā „Tikšanās”.

Pastāstiet, lūdzu, vispirms par sevi.

Esmu Septītās dienas adventistu Ziemeļamerikas divīzijas evaņģelizācijas institūta direktors, kas atrodas Mičiganā. Esmu pilnas slodzes pasniedzējs. Man ir divas darbavietas. Viena institūtā, otra divīzijas birojā. Pirms sāku strādāt divīzijas administrācijā, es biju

Reliģijas skolas dekāns adventistu universitātē Tenisijā. Pirms tam biju praktiskās teoloģijas profesors.

Jūs esat atbraucis, lai vadītu šeit semināru par Svēto Garu „Dzīve pārpilnībā”. Es zinu, ka jūs arī strādājat pie savas otrās doktora disertācijas par Sv. Gara kristību. Kā jūs nonācāt pie atziņas, ka jautājums par Svēto Garu ir tik svarīgs?

Šo tematu nopietni sāku pētīt jau pirms 20 gadiem, kad biju mācītājs. Mani ļoti interesēja tas, ko var lasīt Apustuļu darbu grāmatā. Biju arī izlasījis vairākas grāmatas par to, cik svarīgi ir, lai būtu Svētais Gars. Tāpat mani interesēja dažādu kristiešu biogrāfijas. Lasīt par cilvēku dzīvē, kuras Dievs ir īpašā veidā lietojis. Piemēram,

Džons Veslijs, Džordžs Millers un Čārlzs Finnijs. Tie bija cilvēki, kuri savās dzīvēs atspoguļoja Svētā Gara pilnību un spēku. Mani īpaši interesēja jautājums par Svētā Gara kristību, jo es īsti nesapratu, kas tas ir.

Kas ir Sv. Gara kristība?

Cilvēki to skaidro ļoti dažādi. Pirmkārt, Svētā Gara kristības ir vienīgās kristības, kādas vispār ir. Ja lasāt Bībelē Apustuļu darbu grāmatu, tad jūs varat nonākt pie secinājuma, ka Svētā Gara kristība ir kaut kas atšķirīgs no ūdens kristībām, ko Bībele sauc par grēku nožēlas kristībām. Tomēr, kad lasāt Pāvila rakstus, skaidri parādās, ka viņš šādu atšķirību nesaskatīja. Arī Jānis Kristītājs teica, ka īstā kristība ir Svētā Gara kristība, kuru dos Dieva

Dēls. Tas vienkārši nozīmē, ka ūdens kristība ir īsto kristību jeb Svētā Gara kristību simbols. Vārds kristīt nozīmē pagremdēt. Tāpēc kristītam ar Svēto Garu nozīmē būt pilnībā pagremdētam, nodotam Gara vadībai. Bībele nemēģina atdalīt šīs abas kristības. Diemžēl kristieši ne vienmēr pilnībā nododas Svētajam Garam kristību brīdī, un tāpēc rodas apjukums. Un daudzi uzskata, ka patiesībā ir divas kristības. Pirmās, kad tikāt kristīti ar ūdeni, un tas notika 18 gadu vecumā, un otrās, kad tikāt kristīti ar Svēto Garu, un tas notika, piemēram, 50 gadu vecumā. Taču Bībele tā nemāca. Ja esmu pilnībā nodevies, pakļāvijs Dievam, tad esmu kristīts ar Svēto Garu.

Vai ir kādi nosacījumi, kuriem jāpiepildās, lai saņemtu Svētā Gara kristību?

Jā, tādi nosacījumi ir vairāki. Pirmkārt, Apustuļu darbu 1. nodaļā Pēteris saka: „Nožēlojiet un liecieties kristīties, un jūs saņemsit Svētā Gara kristību. Nožēlot ko? Kontekstā var saprast, ka jānožēlo tas, ka Dieva Dēls ir piesists krustā. Visi mēs esam pie tā vainīgi savu grēku dēļ. Tā ir personīga nožēla, kas saprot savu vainu Jēzus Kristu nāvē. Tā ir dziļa nožēla.

Otrkārt, Apustuļu darbu 15. nodaļā ir teikts, ka Svētais Gars tiek dots tiem, kas viņam paklausa. Tātad paklausība. Trešais nosacījums ir Galatiešu vēstules 3. nodaļā. Kur Pāvils vaicā galatiešiem: „Vai jūs neticējāt, kad saņēmāt Svēto Garu?” Citiem vārdiem, Svētā Gara saņemšana notiek ticībā nevis caur cilvēciskām pūlēm un darbiem. Tātad ir jāuzticas Dievam, jātic Viņam. Un viņš dod Svēto Garu. Tas ir jāpieņem ticībā un nevis jāgaida kaut kādas sajūtas, kas apstiprinātu, ka Gars mūsu dzīvē darbojas.

Ceturtais nosacījums ir Lūkas evaņģēlija 11. nodaļā, kur Jēzus stāsta par vīru, kurš pusnaktī nāk pie kaimiņa. Protams, normāli sabiedrībā ir pieņemts, ka viesi ir jāpabaro un nevar viņus sūtīt gulēt bez ēšanas. Taču viņam nav maizes mājās, un viņš iet pie kaimiņa lūgt. Bet kaimiņš negrib viņam dot. Tad viņš uzstāj, viņš ļoti uzstāj. Un Jēzus saka: „Ja jūs to darāt savu draugu dēļ, ja vecāki dod labas dāvanas saviem bērniem, cik daudz vairāk Debesu Tēvs dos Svēto Garu tiem, kas viņu lūdz.” Tātad nosacījums saņemšanai ir neatlaidība, pastāvība, lūgt, kamēr jūs saņemat.

Un pēdējais nosacījums ir Apustuļu darbu 1. nodaļā, kas saistīts ar publisku jeb kopīgu Svētā Gara saņemšanu. Tas nozīmē, ka nosacījums ir vienotība, atrašanās vienā prātā. Kad esam kopā un esam vienā prātā, Dievs var izliet savu Garu pār visu draudzi.

Runājot par Svētā Gara vadību cilvēku dzīvēs, jūs bieži uzsverat nepieciešamību pilnīgi nodoties, pakļauties Dievam. Kā es varu pakļauties Dievam?

Pakļaušanās Bībelē ir pazīstama kā nāve sev pašam. Jēzus saka: „Nemiet uz sevi savu krustu un staigāiet Man pakāļ.” Krusts ir nāves instruments. Tātad Jēzus saka: tāpat kā Es pakļāvos savam Tēvam, arī jums ir jāpakļaujas. Tai jābūt jūsu izvēlei. Interesanti, ka,

cilvēki. Mums ir savs ētikas kodekss, kas varbūt ir labāks nekā sekulārajiem cilvēkiem. Lai gan arī daudzi sekulāri cilvēki ir ļoti labi. Bet, ja atšķirība starp kristieti un nekrīstieti ir tik grūti pamanāma, tas nozīmē, ka mums nav Svētā Gara. Tas nozīmē, ka mēs nedzīvojam pilnvērtīgu dzīvi, kādu Dievs vēlas, lai mēs dzīvotu. Tā vairs nav dzīve pārpilnībā, par ko Jēzus runā Jāņa 10:10.

Es ticu, ka evaņģelizācijas darbs, cilvēku piesaistīšana draudzei un kristīgajai ticībai būtu daudz veiksmīgāka, ja mēs būtu pilni ar Svēto Garu. Dažu pilnienu vietā mums vajadzētu piedzīvot izliesanos, un tas ir atkarīgs no mums, jo Dievs vēlas to darīt. Viņš ir dedzīgs mūs piepildīt, bet mēs turam šīs slūžas

Ja atšķirība starp kristieti un nekrīstieti ir grūti pamanāma, tas nozīmē, ka mums nav Svētā Gara.

kaut arī Jēzu spīdzināja, mocīja, Viņš tomēr no tā nenomira. Viņš nomira, jo atdeva pats savu dzīvību. Jāņa evaņģēlija 19. nodaļā teikts, ka Viņš nokāra galvu un atdeva savu garu. Cilvēki, kad mirst, vispirms nenoliec savu galvu. Viņi vispirms mirst, un tas izpaužas kā galvas nokāršana. Bet šeit ir otrādi. Tāpēc nomirt sev ir izvēle. Es nevaru teikt – Dievs, ņem manu dzīvi un izmaini to. Tas ir labi, bet labāk ir teikt – Dievs, es nododu Tev savu dzīvi, es pakļaujos pilnībā Tev, tā ir mana izvēle. Un tas man ir jādara katru dienu un dažreiz pat vairākas reizes dienā. Kad tieku kārdināts darīt to, ko es pats vēlos, būt savtīgs, tad ir laiks atkal nodot savu dzīvi Dievam.

Runājot par draudzi un Svēto Garu. Vai ir kādas lietas, ko draudze ir palaidusi garām un tai kaut kas pietrūkst?

Jā, ir gan. Septītās dienas adventistu Baznīcā, šķiet, ka mums pietrūkst Svētā Gara apsolījumi. Mēs dzīvojam ar pustukšu benzīnbāku, bet gribam braukt lielus attālumus. Un tad mums beidzas degviela. Mums ir minimālas svētības no Dieva, jo mēs nekoncentrējamies uz pilnīgu pakļaušanos Viņam. Un tas, kas notiek ar cilvēkiem, ar draudzēm un ar konfesiju, ir tas, ka mēs esam labi

ciet tā, ka mums cauri plūst tikai maza straumīte. Jo, kamēr es gribu kontrolēt savu dzīvi, tikmēr Dieva Gars nevar pilnībā kontrolēt manu dzīvi.

Jūs esat piedalījies pēdējā Ģenerālkonferences sanāksmē un labi zināt tur apskatītos jautājumus. Vai vadībai ir kādas vīzijas, kā risināt šo problēmu draudzēs?

Jā, Ģenerālkonferencē oktobrī bija gadskārtējā sanāksme Vašingtonā, un tajā bija uzsvars uz atmodas nepieciešamību un reformāciju. Runās daudz tika pieminēta nepieciešamība pēc Svētā Gara izliesāšanās, pēc vēlā lietuses spēka. Varbūt netika tieši pieminēta vajadzība pēc Svētā Gara kristības, bet plašākā nozīmē tika runāts par pilnīgas pakļaušanās Dievam vajadzību, pilnīgu nodošanos Viņam. Un man bija liels prieks redzēt, ka mūsu vadītāji ir ļoti dedzīgi šajā jautājumā, apzinoties, ka mūsu metodes, mūsu nauda, mūsu iemaņas un mūsu organizācija ir ļoti ierobežota savā spējā paveikt darbu, kas jāpadara šajā pasaulē, ja vien Svētais Gars nepārņem pilnīgu vadību pār mūsu sirdīm un mūsu draudzēm. Ja tas tā nenotiks, mēs šeit paliksim ļoti ilgi. Bet, ja Jēzus pārņems vadību, tad lielais uzdevums nest evaņģēliju visai pasaulei tiks paveikts ļoti īsā laikā.

CERĪBAS FESTIVĀLS NOTICIS

Aidis Tomsons
AV ziņu nodaļas redaktors

Milzīgas ļaužu masas. Tas ir pirmais, kas nāk prātā, domājot par Cerības festivālu, kurš notika no 5. līdz 7. novembrim arēnā „Rīga”. „Adventes Vēstis” diezgan daudz rakstīja par gatavošanos festivālam gada garumā. Lai būtu vairāk vietas fotogrāfijām, tikai daži novērojumi, atziņas un fakti. Arī no dažu dalībnieku puses. Bet skatītāju viedokļi vēstuļu sadaļā.

Sestdienas vakarā foajē satiku savu kolēģi, kurš bija atnācis ziņkārības dzīts. Viņš teica, ka šāds pasākums Latvijas kristiešu draudžu vēsturē, acīmredzot, nav bijis. Tam jāpiekrīt.

Automašīnas jau vismaz stundu pirms sākuma nevarēja nolikt kilometra rādiusā ap arēnu. Šī paša iemesla dēļ vismaz sestdienas vakarā jau pusstundu pirms sākuma iekšā vairs nevienu nelaida – visas vairāk nekā 12 tūkstoš vietas bija aizņemtas vai rezervētas. Arī papildus novietotie krēsli. Daudzi notiekošo vēroja ārpusē uz ekrāniem. Diemžēl daudzi tā arī devās prom, zaudējuši cerības iekļūt zālē. Tiesa, kādā brīdī apmēram tūkstoš cilvēkiem atļāva stāvēt kājās pie arēnas griestiem.

800 dziedātāju lielais koris bija iespaidīgs. Mūzika ļoti dažāda. Stili atšķirīgi, un par to, acīmredzot, nav vērts lauzt šķēpus. Festivāls atklāja, cik ļoti Latvijā pietrūkst lielas, kvalitatīvas koncertzāles. Priekšpusē šķita, ka mūzika ir par skaļu. Tikmēr zāles beigu daļā kājās stāvētājiem gribējās, lai būtu skaļāk. Notiekošo varēja vērot uz lieliem ekrāniem, jo, protams, skatuvi vairumam saredzēt bija grūti.

Sākumā koncerts, pēc tam evaņģēlists Frenklins Grehems. Jāuzteic profesionālā tulkošana. Vēsts par pazudošo dēlu, Caķeju vai bagāto jaunekli, kurš vēlējās būt debesu valstībā, uzrunāja. Kad pēc uzaicinājuma nožēlot grēkus un nodot sirdi Dievam priekšā nāca ļaužu masas, evaņģēlists gandrīz vai apraudājās. Pilna bija gan telpa skatuves priekšā, gan visas zāles ejas. Īpaši apmācītiem draudzes locekļiem, garīgajiem padomdevējiem, bija ar katru jāaprunājas un jāiedrošina nākt uz draudzi.

Protams, par visiem gatavošanās darbiem, to, kas notika aiz kulisēm, nav iespējams pastāstīt. Jau dienu iepriekš un tad visa festivāla laikā darbojās īpašas lūgšanu telpas, kur

brīvprātīgie kristieši nepārtraukti lūdza Dievu. Uz Debesīm tika raidītas sirsnīgas lūgšanas, lai Dieva Gars dara savu darbu. Zinu, ka daudzi turpina lūgt par šiem cilvēkiem. Bet garīgie padomdevēji savus jaunos draugus iedrošina nākt uz draudzi.

Atziņas no dažiem festivāla dalībniekiem:

Dagnija Lapa

Viena no garīgajiem padomdevējiem:

Bija prieks būt kopā ar daudziem patiesiem, Dievam nodevušiem kristiešiem. Tā draudzei bija ļoti liela iespēja kalpot cilvēkiem, veidot jaunus kontaktus un iegūt jaunus draugus. Domāju, ka

daudziem no adventistu draudzes vajadzēja kļūt par padomdevējiem.

Man pēc šīm trim dienām ir iegūti jauni draugi, ar kuriem turpināšu uzturēt kontaktus. Prieks bija par neredzīgo grupu, kuri ar autobusu bija atvesti uz festivālu. Tie, kas palīdzēja viņiem kā pavadoņi, sacīja – mēs esam ar viņiem sadraudzējušies, un šī noteikti nebūs pēdējā tikšanās.

Mēs kā padomdevēji bijām īpaši sagatavoti un apmācīti šim darbam. Pēc uzaicinājuma cilvēkiem izvēlēties nodot savas dzīves Jēzum mūsu uzdevums bija sarunāties ar viņiem un kļūt par viņu jauniem draugiem. Viņiem tika uzdāvinātas grāmatiņas „Dzīve Kristū” (Jāņa ev. un Bībeles pamatmācību nodarbības). Šajās grāmatiņās mēs ierakstījām savu vārdu un koordinātes. Tika pierakstīti arī cilvēku vārdi un adreses (ja viņi tam piekrita), lai vēlāk varētu viņus uzticēt kādas draudzes aprūpei. Pirmkārt, tas tiks sadalīts pēc tā, kas viņus ir uzaicinājis, otrkārt, pēc dzīves vietas, lai tālāk varētu viņus vadīt kristīgās dzīves izaugsmē. Tas bija aizkustinoši,

ka pirms programmas sākuma mūsu sektora padomdevēju grupiņa no dažādām konfesijām sirsnīgi lūdzām pēc Dieva klātbūtnes un Viņa Gara vadības.

Mēs tagad ļoti intensīvi lūdzam pēc Svētā Gara, un Dievs bija atvēris mums iespēju durvis. Bet mēs nebijām gatavi iet. Līdzīgi kā Pēterim Dievs sacīja – Kornēlijs ir tavā priekšā. Bet mēs sakām – nē, Kungs, mēs neiesim. Varbūt tagad ir jāmaina lūgums Dievam – lūgt, lai Dievs atver acis ieraudzīt, kur Viņš mūs sūta, un iet uz netradicionālām vietām, vietām, kur neesam paraduši iet, kur mums šķiet, ka nav iespēju. Bet Dievs tās dāvā! Lai Dievs dod, ka otrreiz mēs tādas brīnišķīgas iespējas nepalaistu garām.

Vilnis Latgalis

Viens no mācītājiem, kurš bija aicināts uz skatuves:

Mani iespaidi pārsvarā ir pozitīvi. Protams, bija arī dažas lietas, kas man ne pārāk patika. Mūzika reizēm bija agresīva, kas man likās nepiemērota un neatbilstoša videi. Zālē bija cilvēki gados un arī mazi bērni, kurus tāda mūzika varēja pat traumēt.

Par evaņģēlistu varu teikt tikai pozitīvāko. Un vēl jāatzīst, ka mēs varējām mācīties, kā organizēt šādus pasākumus. Viss bija ļoti pārdomāts. Ir jānovērtē, ka Latvijā gadu gaitā attīstījusies sadarbība starp konfesijām, un šīs sadarbības ietvaros esam izveidojuši labas attiecības. Citi pieņem adventistus kā kristiešus, sadarbības partnerus. Un domāju, ka tas ir labs ieguvums gan darbojoties Kristīgajā Radio, gan Cerības festivāla ietvaros. Citviet pasaulē tādas sadarbības nav.

Cilvēku, kas nāca priekšā, bija ļoti daudz. Un es redzēju, ka viņi tiešām piedzīvo šo procesu, un tas turpināsies. Organizētāji ir sagatavojuši arī materiālus, lai garīgā attīstība varētu turpināties. Tie, kas aicināja uz festivālu no adventistu draudzēm, tie arī tiks aicināti tālāk uz adventistu draudzēm, lai turpinātu iepazīt Bībeli.

Liāna Zablocka

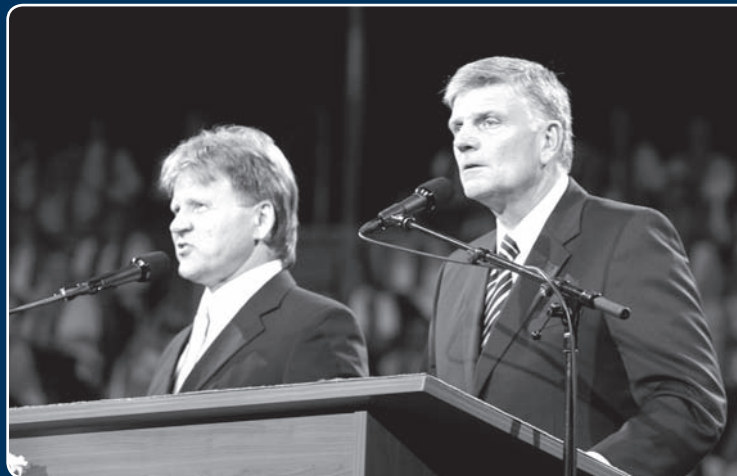
Piedalījās lūgšanu grupās:

Es biju klāt divos no trim vakariem. Ja man būtu jāpasaka vienā vārdā, es teiktu tikai labāko. Es biju lūgšanu grupā, un mani daudzas lietas aizkustināja. Mēs ļoti daudz lūdzām, un kad cilvēki sāka nākt priekšā, mēs lūdzām un raudājām.

Es teiktu tā – ja no tiem desmitiem tūkstoš cilvēku kaut tikai 10 atrastu Dievu – tad slava Viņam. Bet noteikti būs vairāk. Tiesa, man nepatika slavenais dziedātājs M.W.Smits. Bet es esmu jau vecs cilvēks, gaumes ir dažādas. Viņa mūzika man bija šausmīgs troksnis. Es pat ausis aizbāzu ar vati. Turklāt žēl, ka nevarēja saprast, ko viņš dzied. Jo ne visi zina angļu valodu. Bet aplausi bija grandiozi, jauniešiem noteikti ļoti patika. Tātad kādu tas uzrunāja.

Bet koris – kad sāka dziedāt. Tāda pateicība Dievam! Pārpildītā zāle. Visiem viens mērķis. Cik brīnišķīgi, ja visa pasaule tā ietu uz vienu mērķi. Man bija ļoti liela pacilātības sajūta.

Man arī patika vēsts – evaņģēlists pateica visu būtisko. Raksturoja Jēzus lielo darbu. Teica, ka mēs visi esam Dieva priekšā vainīgi. Un viņš vairākkārt atkārtoja – pat ja tu neatcerēsies neko citu no festivāla, atceries, ka Dievs tevi mīl.

Frenklins Grehems (pa labi) sludina evaņģēliju.

Viens no gaidītākajiem festivāla mūziķiem Michael W. Smith.

Festivāla trijos vakaros kopā apņemšanos nodot savu dzīvi Jēzum izdarīja 2 125 cilvēki.

Festivāla organizācijas komitejas un draudžu pārstāvji.

Kandavas draudzei 90

TEICI TO KUNGU!

Ar šo dziesmu daudz balsīgs vīru koris, apsveikdams gan vietējos, gan viesus no Talsu, Tukuma un Rīgas draudzēm, ieskandina 11. septembra rītu Adventistu Kandavas draudzē, jo šajā dienā tā atzīmē savas pastāvēšanas 90 gadu jubileju.

Tik daudz piedzīvojumu, pārbau-
dījumu pilnu, un Dieva žēlas-
tības gadu draudze ir uzturēta,
sargāta un vadīta! Visam jubilejas
dievkalpojumam cauri vijas dziļas
pateicības pavediens – mums katram
no klātesošajiem ir tik daudz par ko
slavēt Dievu, tik daudz mums dots, tik
daudz saņemts no mīlošā Tēva rokas!
Iesākumā atskatāmies uz draudzes di-
bināšanu, veidošanos, tās darbību un
vēsturi. Interesanti un saistoši to pa-
sniedz Andris Pešelis, kurš apkopojis
senas fotogrāfijas un vēstures faktus,
mūsu acu priekšā iedzīvinot pagātni.
Uzzinām daudz līdz šim nezināta
par to, kāds ir bijis draudzes ceļš no
vienas mājvietas uz citu, līdz esam
nonākuši šeit, skaisti izremontētajās
telpās – paldies par to ikvienam, kurš
jebkādā viedā piedalījās dievnama
uzpošanā. Šeit atrodamies kopš 1991.
gada 6.janvāra, par ko pateicamies pāri

visam, protams, Dievam, taču liels
paldies arī A. un J. Bitēm, caur kuru
pūlēm Dievs deva mums šīs telpas.
Tālāk pievēršamies mūsu dārgajiem
brāļiem, kurus mūsu Kungs katru sa-
vā laikā izredzējis, lai aicinātu būt par
šīs draudzītes dvēseļu ganu. Katrs no
viņiem izsaka savu novēlējumu drau-
dzei skaistajā jubilejā. Lūk, mazs ie-
skats un galvenās domas šajos atmiņu
brīžos.

Andrejs Zilgalvis – draudzē kalpoja
1981.-1984. g. un 1997.-2008. g.
Draudze pateicas Andrejam par
atsaucību, iejūtību un sirds siltumu.
Patiesībā viņš vēl arvien mums kalpo,
kad nepieciešamība. Bieži Andrejs at-
ved mums „Adventes Vēstis”, kādu
literatūru, apcerējumus un sojas pro-
dukciju. Mēs esam pateicīgi!

Valdis Birziņš – nav sludinātājs, bet

bieži mums kalpojis ar Vārdu nepie-
ciešamības gadījumā. Pamatojoties
uz Lūkas 12:13, novēl saņemt spēku
no Kunga un, gaidot Viņa atnākšanu,
strādāt, liecinot par Viņu ar vārdiem un
darbiem. Kā vienmēr – neiztrūkstošais
zāģa solo.

Nikodems Karčevskis (mazu brīdi
1997. gadā) – novēlējums no „Laik-
metu Ilgām”: Kungs mācekļus stipri-
nāja ar vārdiem – „Nebīsties, tu, ma-
zais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir
nolēmis jums piešķirt Valstību.” (Lk.
12:32.). Atgādinot mums par to, cik
„liels pulks, ko saskaitīt neviens neva-
rēja(...)”, stāvēja goda krēsla priekšā un
Jēra priekšā...” (Atkl. 7:9) Mēs arī tur
gribam un varam būt!

Zigurds Kukulītis (1994.-1997. g.) at-
sauca atmiņā spilgtākos notikumus no
mūsu misijas darba, dodoties kopīgā

kolportāžas braucienā uz tuvākām un tālākām vietām Kandavas apkārtnē. Īpaši spilgts bija Valentīnas, vienas mūsu komandas dalībnieces, piedzīvojums, kad, ieejot kādas ticības māšas namā ar krietnu grāmatu kaudzi rokās, viņa no tās atgriezās bez nevienas grāmatas. Gribas uzsvērt, cik liela loma šajā piedzīvojumā bija lūgšanai – pēc tās mājas saimnieks nolēmis nopirkt visas šīs grāmatas!

Atcerējāties kopīgi auksto kultūras namu Zantē, kur tik organizēts Bībeles seminārs. Sēdējām mēteļos, ar cimdiem rokās, bet ļaudis nāca...

Atmiņas un novēlējumi mijās ar mūziku un dziesmām. Mūs priecēja Daumanta brīnišķīgais sniegums, klavieru solo. Noklausījāties Ainas un Arta dziedātās dziesmas. Aina runāja dzeju un Artis novēlēja mums nest Labo Vēsti – Evaņģēliju.

Einārs Negribs (1985. g.) – vienu sabatu Kandavā, otru – Aizputē.

Novēlējums – spiedieties kopā! Kad rūcošais lauva (1Pēt. 5:8) staigā apkārt, meklēdams, kuru varētu aprīt, atcerēsimies par savvaļas buļļiem, kuri, izveidojot apli ar ragotajām galvām uz ārpusi, vidū noliekot mātītes ar mazuļiem, t.i. visus vājākos, sekmīgi atvairā ienaidnieku, pasargājot tos un arī sevi. Sargāsim arī mēs savus vājākos un viens otru, rūpējoties par katru mīlestībā un neļaujot ienaidniekam nevienu no mums atšķelt un iznīcināt.

Ieliksīm savā darbā mīlestību – tāds aicinājums izskanēja Justa Liepiņa diriģētā kora dziesmā, ko uz klavierēm pavadīja Dina.

Juris Bite (1986.-1994. g.) atgādināja vēsturisko brīdi, kad Israēls tika ievests Apsolītajā zemē (Jozua 21:43-45) un Dievs vareni darbojās viņu vidū. Viņš tiem iedeva visu zemi, iedeva mieru un nevienu no saviem vārdiem neatstāja nepiepildītu. Šis Vārds ir apsoliņš arī mums – ko Viņš apsoliņš, tas būs arī mums, ja vien paliksīm ar Viņu. Tas noticis... notiek... notiks! Novēlējums: izveidot uz paturēt dzīvas attiecības ar Dievu.

Kā liecība izskanēja atmiņas par to, kā 10 gadus tika lūgts par dievnama telpām, līdz lūgums piepildījās. Tad 8 gadu laikā draudzei Dievs piešķīra 38 locekļus. Šai laikā Kandavā kalpoja arī A. Jēkabsons, lai kā iesvētīts mācītājs

aizstātu J. Biti, kad tas nepieciešams.

Tika pieminēti arī citi, kuri kalpojuši Kandavā visos šajos garajos gados, no kuriem daudzi vairs nav mūsu vidū: E. Pavasars (1940.-1942. un 1977.-1981. g.), J. Oltniņš (1944.-1945.), A. Jurkevics (1951.-1955.), V. Daņķis (1956.), V. Zaķis (1965.-1966.), E. Čerņevskis (1966.-1967.), V. Geide (1968.-1976.), E. Klotiņš, J. Lapa, Dambis, Čolderi, Sokolovskis, Otto Balodis, J. Krauklis. Pēc šīs izsmeļošās, saistošās informācijas varam pārdomāt to, kas notiek Debesīs, kāds ceļš mums katram ejams, lai mēs visi būtu kopā ar atpestīto pulku.

Katrs bijušais Kandavas draudzes mācītājs kā piemiņu un pateicību par kalpošanu Dieva darbā mūsu vidū saņēma fotorāmīti ar draudzes fotouzņēmumu un jauku ziedu pušķi. Skaistu, ziedošu krizantēmu kopā ar sirsniņu sveicienu draudze saņēma no luterāņu draudzes māšas Z. Pelītes. Ziedus saņēma mūziķi par jauko sniegumu. Tika sveikti arī jaunkristītie Zane un Edgars ar Svēto Rakstu rindām: "Tad nu Jēzu Kristu pieņemuši, dzīvojiet Viņā." (Kol. 2:6) Ziedi, prieks, sveiceni un apsveikumi – tas viss apvienoja jaukā sadraudzībā ļaužu pilno zāli. Un visu šī dievkalpojuma norisi vadīja mūsu mācītājs T. Vilnis – liels paldies arī viņam!

Dievkalpojuma otro daļu iesāk vīru koris, lūdzot Dievu mūs mācīt mīlēt citam citu tā, kā Viņš mūs mīlējis, būt sirdsskaidriem un kalpot. Ilmārs dziesmā atgādina, ka dienas ļoti ātri pāiet, un mums jācenšas dzīvot tā, lai mūsu balsis reiz varētu slavēt Dievu visā Mūžībā. Muzikālo daļu pirms svētrunas noslēdz vijoles un klavieru priekšnesums, ko mums sniedz Daumants un Madara. Īpašs paldies Liepiņiem!

Ar Dieva Vārdu kalpo Adventistu Latvijas draudžu savienības prezidents bīskaps V. Reķis, kurš ir mūsu vidū kopā ar dzīvesbiedri Valdu.

Svētīgos brīžus no-

slēdz lielais vīru kopkoris, lielākā daļa tā dalībnieku ir no Tukuma draudzes, kuriem īpaši pateicamies par tik daudziem skanīgiem, muzikāliem priekšnesumiem, gan dziesmām, gan klavieru un vijoles skaņdarbiem. Tikpat ļoti pateicamies visiem, viesim, kur bija, sveica, priecājās kopā ar mums!

Ejiet uz priekšu! – tādu aicinājumu kā ceļa maizi turpmākām gaitām kopā ar Kungu saņemām no E.Negriba. Tā lai ir katra mūsu apņemšanās – iet uz priekšu, sekojot mūsu Kungam. Viņš ir mūsu Gaišums, dzīvības Avots un Labais Gans, kā vēsta svinīgas daļas noslēgumā dziedātā dziesma.

Vēl varētu daudz stāstīt par to, kas un kā darbojās pie telpu remonta, lai tās būtu skaistas un sakoptas; par to, ka pēdējā gada laikā draudzē bijušas vairākas kristības; par semināru, kurš pavasarī mēneša garumā tika organizēts mūsu telpās; par Ražas svētku dievkalpojumu 2.oktobrī. Taču galvenais visā ir tas, ka mums ir varens Dievs, mīlošs Debesu Tēvs, kurš kārtu, vada un svētī katru draudzes pasākumu un plānus, kas ir saskaņā ar Viņa gribu. Tādēļ ar prieku varam teikt: „Tu esi mans Dievs, es Tev pateicos. Es Tevis slavēšu, mans Dievs!” (Ps. 118:28)

A.Freja Kandavā

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

KĀDS IR TAVS RAKSTURS?

Krā: Brālīt, kāpēc šodien esi tik noskumis un īdzīgs? Tāds tu nemaz neizskaties glīts.

Krū: Tur jau ir tā lieta, ka es neesmu glīts! Tāpēc arī es esmu neapmierināts un dusmīgs. Un es vairs negribu būt vārns!

Krā: Tiešām? Kas tad tu gribi būt?

Krū: Es gribu būt, piemēram, gulbis!

Krā: Gulbis? Kas tad slikts ir būt par vārnēnu?

Krū: Es gribētu būt radīts par gulbi! Un viss! Šie putni ir tik skaisti un cēli! Visi, kas viņus ierauga, priecājas par viņiem, apjūsmo tos! Bet es? Kas gan esmu es? Viens prasts, melns, neizteiksmīgs un garlaicīgs putns. Kurš gan par mani priecājas?

Mamma: Es par tevi priecājos.

Krā: Es arī, brālīt, par tevi priecājos. Un pie tam ļoti.

Mamma: Zini, tas, kā tu izskaties, nav pats svarīgākais.

Krū: Tiešām? Kas tad?

Mamma: Daudz svarīgāk par to, kā tu izskaties, ir tas, kāds tu esi. Tas, kāds ir tavš raksturs.

Krū: Raksturs? Kas tas tāds?

Mamma: Raksturs, tas ir tas, kas tu esi. Tavu raksturu atklāj tas, kā tu rīkojies, kā izturies pret citiem. Vai esi draudzīgs, izpalīdzīgs un labs draugs.

Krā: Man arī brālīt, svarīgāk ir, lai tu būtu pret mani draudzīgs un mīļš, nevis tas, cik smuks tu esi.

Mamma: Krū, citreiz kāds arī var būt dikti smuks, bet ja viņam ir slikts raksturs, ar viņu tāpat neviens negrib draudzēties.

Krā: Tev taču, brālīt, draugu netrūkst, vai ne?

Krū: Nu, laikam jau netrūkst gan.

Krā: Tas nozīmē, ka tavi draugi mīl tevi arī melnu un necilu, jo draugiem ir svarīga tava sirds, nevis tavs izskats.

Krū: Bet es ne vienmēr esmu tāds, kādam man vajadzētu būt. Dažreiz daru tev, māsiņ, pāri, un tev, māmiņ, reizēm esmu pavisam nepaklausīgs.

Mamma: Tā jau gan ir, bet ir Kāds, kurš visneglītāko un sliktāko raksturu var padarīt skaistu un pievilcīgu. Tas ir JĒ-ZUS. Svarīgi, Krū, ka mēs gribam mainīties un atļaujam DIEVAM mūs izmainīt. DIEVS mūsu raksturu var nospodrināt kā mirdzošu dimantiņu. Un tad tas mirdz citiem. Tici man, tā ir daudz lielāka vērtība par smukumu.

Krū: Ja tā padomā, nemaz tik necils laikam es neesmu, jo man tiešām ir ļoti daudz draugu! Tie esat arī jūs, bērni, kas tagad lasāt šo sarunu. Un, uzticoties DIEVAM, es varu kļūt aizvien labāks un labāks!

Mamma: Vai jūs, bērni, esat kādreiz padomājuši par to, kas ir raksturs, un cik ļoti svarīgi ir tas, kāds tas ir? Vai jūs arī zināt, Kurš ir tas, kas jūsu raksturu var izveidot skaistu un patīkamu? Lūk, stāstiņš pārdomām.

Stāstiņš

Dieva dārgakmeņi

Pauls bija otršķirīgs skolnieks un mācījās ar lielām grūtībām. Kādu dienu viņš bija pārsteigts par jaunu vārdu, kuru bija izlasījis, viņš gribēja zināt, ko tas nozīmē.

Nākamā dienā, kad pārējie skolēni lasīja, viņš pajautāja: „Smita kundze, kas tas ir – „raksturs”? Es redzēju šo vārdu vienā no mana tēta grāmatām, un es ļoti gribu zināt, ko tas nozīmē?” Citi skolēni arī to gribēja uzzināt.

Smita kundze saprata, ka šis ir labs brīdis, lai sniegtu kādu svarīgu mācību saviem skolēniem. Viņa lika bērniem

pagaidīt līdz rītdienai, jo viņa gribēja parādīt bērniem kaut ko ļoti interesantu.

Nākamā dienā, kad sākās stunda, Smita kundze rūpīgi izņēma samta kārbiņu no savas somas. Lēni viņa to atvēra un ļāva, lai bērni paskatās, kas kārbiņā iekšā.

Skaistajā kastītē bija netīrs, raupjš akmens.

„Paul, vai tu esi redzējis šādus akmeņus? Ko tas tev atgādina?”

„Nu, jā, Smita kundze, es dažreiz esmu redzējis tādus. Es domāju, ka tas izskatās kā netīrs, sakaltis dubļu pikucis.”

„Labi, tas ir ciets, tumšs pikucis, kas slēpj sevī kaut ko ļoti skaistu. Skatieties!”

Tad skolotāja atlauza gabalu no cietā pikuča, un Pauls un citi bērni ieraudzīja skaistu, mirdzošu akmentiņu; tas nebija īpaši apstrādāts, bet viņi pamanīja, cik tas bija mirdzošs. Viņi nekad agrāk nebija tādu redzējuši.

Smita kundze turpināja: „Vakar Pauls jautāja man, ko nozīmē vārds „raksturs”. Līdzīgi kā mēs lietojam daudzus citus vārdus, vārdam „raksturs” ir vairākas nozīmes, bet mēs parunāsim tikai par vienu. Raksturs ir kaut kas tāds, ko nevar redzēt. Ļaujiet man to paskaidrot. Ir daudzas lietas, ko mēs nevaram redzēt, bet mēs zinām, ka tās ir. Piemēram, mēs nevaram redzēt mīlestību vai laimi, bet mēs zinām, ka, ja cilvēks ir laimīgs, viņš to izrāda. Mēs zinām, ka cilvēks mūs mīl pēc tā, ko viņš dara. Raksturs ir kaut kas tāds, ko nevar redzēt; tas ir tas, kādi mēs esam iekšienē, bet mēs varam bieži vien pateikt, vai viņam ir labs vai slikts raksturs pēc tā, ko viņš dara. Raksturs ir tas, kas mēs esam iekšienē, līdzīgi kā šis akmens. Tas varēja izskatīties pēc parasta, netīra akmens, bet slēpt sevī kaut ko ļoti brīnišķīgu.

Ir cilvēki, kas atgādina šo akmeni. Viņu rīcība nav ļoti patīkama vai jauka. Viņi ir „cietajā čaulā”, savas būtības nepievilcīgajā daļā, viņi nevēlas būt atklāti un pievilcīgi, un to parāda ar savu uzvedību. Citiem vārdiem, viņi nevēlas būt „uzspodrināti”. Tas, ko es jums īstenībā gribu pateikt,

ir tas, ka cilvēki negrib ņemt vērā pamācības, kuras mums dod Dievs, un viņi ir kā cieti akmeņi, kuri vēl negrib būt nospodrināti par dārgakmeņiem. Dievs ir tas, kas veido šos vērtīgos dārgakmeņus. Šie cilvēki turpina palikt netīri, tumši un grubuļaini, jo viņi nezina to, ka Jēzus mīlestība palīdzēs viņiem kļūt labiem un pakļāvīgiem.

Kad mēs ļaujam Dievam mūs pamācīt, atļaujam Viņam vadīt mūsu dzīvi, mēs atļaujam, ka Viņš mūs dara par dārgakmeņiem. Viņš notīra un uzspodrina mūs, un veic mūsu rakstura pārveidošanu, un drīz mēs kļūstam par skaistiem dārgakmeņiem.”

Tad Smita kundze izņēma citu kārbiņu no somas. Tā bija pārklāta ar sarkanu samtu, un kad viņa to atvēra, skolēni varēja ieraudzīt tajā skaistu akmentiņu, kas bija tīrs, nospodrināts un mirdzēja saulē. Skolēni bija pārsteigti. Viņi nekad vēl nebija redzējuši tik skaistu akmeni.

Šis skaistais akmentiņš bija kā ilustrācija skaistajam raksturam, un tas ir tas, ko Dievs dara ar mums, kā Viņš palīdz pārveidoties mūsu sirdīm un veido mūs brīnišķīgus, mirdzošus, līdzīgus Viņam. Viņš rāda mums, kas ir labs; Viņš māca mūs un palīdz mums. Ja mēs ļaujam Viņam „notīrīt” no mums visu, kas ļauns mūsu dzīvē, mēs būsīm kā šis nospodrinātais akmentiņš. Cilvēki redzēs, ka mums ir „mirdzošs” raksturs pēc mūsu darbiem, mūsu laipnības un mīlestības pret citiem.

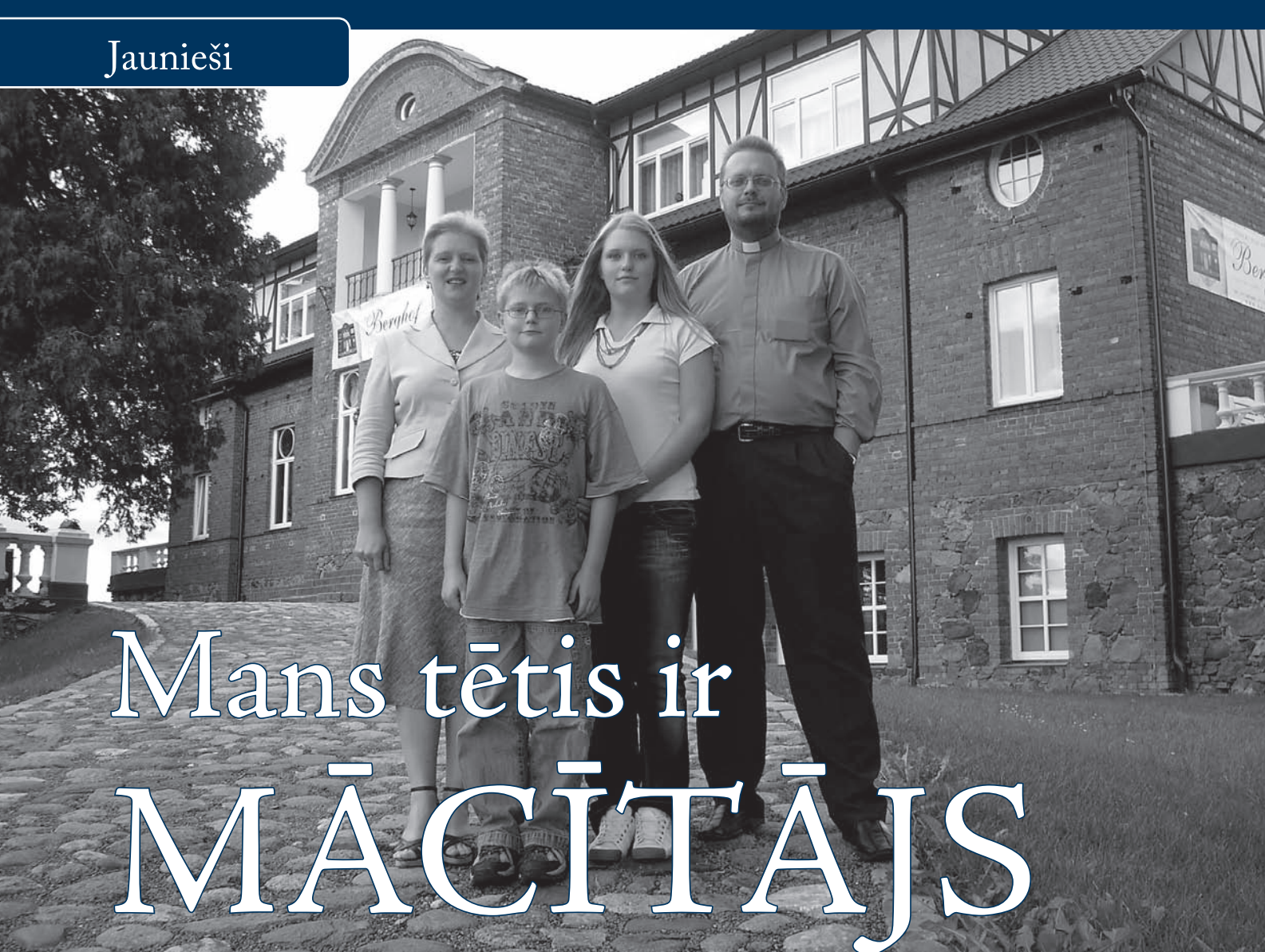
Kad mēs ļaujam Dievam notīrīt mūsu dzīvi, mēs kļūsim mīloši, godīgi, atklāti, piedodoši, draudzīgi, izpalīdzīgi un laipni. Mēs spīdēsim šinī pasaulē un atspoguļosim Jēzus mīlestību pret citiem.

Pauls bija pārsteigts redzot, ka skaistais akmentiņš skolotājas rokās atmirdzēja saulē, un viņš sacīja: ”Smita kundze, es gribu, lai mana dzīve ir līdzīga šim mirdzošajam akmentiņam. Es gribu savā dzīvē mirdzēt Jēzum!”

Zēni un meitenes, vai jūs gribat, lai jūsu dzīve spīdētu līdzīgi šim akmentiņam?

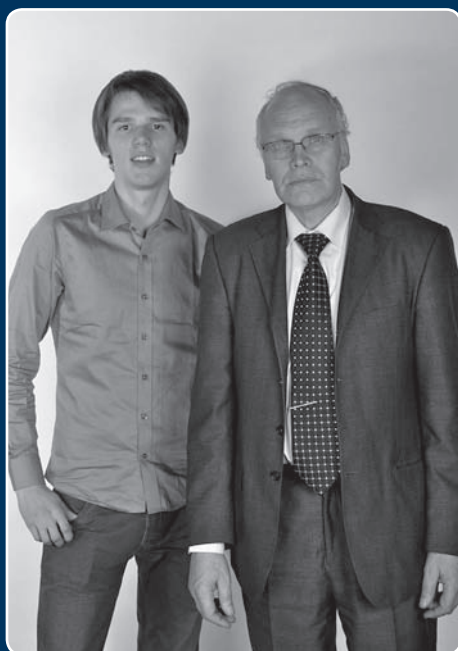
Uzdevums: Mirdzošajā akmenī burtu jūklī ir kāda rakstura īpašība, kuru Tu iegūsi, ja lūgsi Dievu spodrināt savu sirsniņu. Atmini to un uzraksti uz līnijas.

Mans tētis ir MĀCĪTĀJS

Vai ir viegli būt mācītāja bērnam draudzē, sabiedrībā, skolā? Šis „tituls” reizēm uzliek papildus pienākumus, bet reizēm rada skaistus piedzīvojumus. Kā jūtas mācītāju bērni mūsu draudzēs? Uz atklātu sarunu aicināti mūsu draudžu mācītāju bērni.

Arnolds Āriņš

Mācītāja Andreja Āriņa dēls.

Uzreiz varu teikt, ka būt mācītāja dēlam ir liela atbildības nasta. Tīņu gados it sevišķi. Ne vienu reizi vien biju dzirdējis un izjutis, ka mēs esam kā novērošanas objekti daudzu citu acīm, kuri mūs vērtē, salīdzinot mūs ar citiem draudzes bērniem, uztverot mūs kā paraugus. Zināmā mērā, runājot par paraugiem, viņiem ir taisnība, jo mums ir priekšrocība dzirdēt dzīves pamācības ne tikai sabatos, bet ik dienas. Ar gadiem šī barjera, par laimi, ir sarukusi, un draudzēs vairāk mani uztver kā brāli Kristū. Protams, citu pilsētu draudzēs, kur neesmu tik ļoti pazīstams, mani atpazīst labāk, kad pasaku, kā dēls es esmu. Ļoti īpaši ir mums brīži, kad kopā domājam par svētrunu prezentācijām, kad kopā apspriežam, kā labāk sakārtot slaidus. Tā es jūtu, ka arī varu dot savu artavu Dieva darbam pie cilvēku sirdīm. Vispriecīgākie ir tie brīži, kad no šī kopdarba cilvēku sirdis ir tikušas aizskartas un viņu dzīves ir Jēzus mainītas. Domāju, ka visi jaunieši var apskaust mācītāju bērnus, īpaši tad, kad ir jāgatavojas vadīt apcerējumu. Teikšu atklāti, tēti – mācītāji labi palīdz. Protams, pozitīvajā ir arī savi trūkumi. Tā kā tētis ir sludinātājs dažādās draudzēs, tad sanāk sabata pēcpusdienas pavadīt kopā ne tik bieži kā gribētos. Gribētu novēlēt, lai ikviens lasītājs savā dzīvē sajūt tādu mīlestību no Dieva, kādu neviens miesīgs vecāks nespēj dot.

Evija Roderte

Mācītāja Ivo Roderta meita (attēlā pa kreisi).

Manuprāt, es neatšķiros no visiem pārējiem cilvēkiem, lai arī cik tas neliktos savādi. Bet, protams, šis apzīmējums „mācītāja bērns” rada tādu kā citādu attieksmi. Man ar to nav nekādu problēmu. Zinu, citiem tas ir kā slogs, man nē. Es pat teiktu, ka man patīk, bet tas visticamāk ir manu vecāku nopelns.

Man tiešām ir ļoti noveicies ar maniem vecākiem. Man netika uzlikti nekādi ierobežojumi vai aizliegumi, ko drīkst vai nedrīkst, nu, protams, izņemot pašsaprotamas lietas. (Vai varbūt bija?! Nu, tad es tos ignorēju un neatceros... eh) Man neteica – tu esi mācītāja bērns, tāpēc tu nedrīksti šito un to, dari tā... Tāpēc, man vismaz tā liekas, man nav problēmu skolā vai sabiedriskos pasākumos būt pašai, nedomāt, ko citi par mani padomās...

Vēl pēdējais, ko gribu pateikt – mācītāju bērni ir „īpaši”, tāpēc respektējiet mūs un pret mums izturieties, cik normāli vien iespējams, jo vissliktākais, ko jūs varat izdarīt, ir attiekties pret mums, kā pret kaut ko „oooo” (Ja sapratat, ko domāju).

Anete Liepiņa

Mācītāja Almanta Liepiņa meita.

Laikam jau par visiem mācītāja ģimenē – gan par tēti, gan bērniem, gan mammu un kaķi – draudzes locekļiem ir

kaut kādi priekšstati, kādiem katram vajadzētu būt. Protams, ka nespējam visus šos ideālus piepildīt: kādam noteikti šķiet, ka esam vai nu pārāk norobežojušies, vai pārāk neaktīvi, vai tieši pārāk daudz atļaujamies. Par to savā vārdā ļoti atvainojos visiem, kas dabūjuši lauzt savus cilvēciskās pilnības jēdzienus tieši pret mani!

Maniem biedriem skolā vienmēr ir bijusi cieņa pret tēta amatu, jo tas šķiet diezgan noslēpumains. Sabiedrībā kopumā man bija grūtāk tad, kad biju mazāka – vieni priekšstati par mani bija apkārtējiem cilvēkiem, citi – maniem vecākiem. Diezgan grūti un dažreiz ļoti kaitinoši ir bijis tas, ka reizēm iznācis kaut ko draudzē darīt vai uzņemties ne īsti savas izvēles dēļ, bet netieši piespiesti, apelējot pie sirdsbalss, ka tētis ir mācītājs. Un tad es neesmu jutusies es pati.

Skaistākais ir, ka diezgan daudzās vietās Latvijā man ir ļoti jauki, mīļi draugi un paziņas un es daudzviet joprojām jutos piederīga draudzēm, kur biju. Ir tāda jautra un noderīga “pazīšanās” tēta dēļ, kas ir samērā ērta. Bet šos jociņus saku ar nelielu rūgtuma piedevu – tā īsti nekad nezinu, kad mani pieņem ļoti sirsnīgi manis pašas dēļ un kad tikai saistībā ar tēta mācītāja statusu un kolārkreklu.

Esmu pateicīga Dievam, ka tieši tēta mācītāja amata dēļ man bijusi iespēja iepazīt tik daudz lielisku cilvēku.

Apziņos to, ka manu vecāku plāni visu laiku, pirmām kārtām, rotē un rotēs ap draudzes vajadzībām. Pēkšņi pārceļas un izjūk pirms tam saplānoti ģimenes pasākumi draudzes vajadzību dēļ. Tā kā draudze ir manas ģimenes ikdiena un dzīvesveids, laikam tāpēc, viegli un pa iespējami maz sānceļiem maldoties, man bijusi iespēja atklāt un personīgi sajūst savas attiecības ar Dievu, kas man ir ļoti dārgas un neatveramas.

Gribu novēlēt draudzēm Latvijā vienmēr būt gatavām pārmaiņām – var izrādīties, ka kāds, kas uzkrītoši met zīmuļus uz dievnama grīdas, vidēji skaļi zirgojas dievnama pēdējā rindā vai kniebj māsai vai brālim sānos, ir mazākā iespējamā nelaime; un tā brīža “melnā avs” nekad to nav darījusi speciāli, lai traumētu dievkalpojuma apmeklētājus. Varbūt tikai kāds pārāk bērnišķīgi un tieši piedzīvo, ko nozīmē “palikt tā Kunga namā vienmēr...”

Ticības festivāls: jūs esat pasaules gaišums!

23. oktobris man ir īpaša diena. Galvenais iemesls – esmu tajā dzimusi. Šogad es izlēmu, ka dzimšanas dienu vēlos pavadīt īsti kristīgā atmosfērā, tādēļ, izlasot informāciju, ka 23. oktobrī notiks Adventistu jauniešu Ticības Festivāls, es jau gandrīz skaidri sapratu, ka to apmeklēšu.

Un es patiešām to nenožēloju!

Apmeklējot Ticības Festivāla koncertu, es sev guvu vairākus jaunatklājumus. Pirmkārt, runājot par mūziku, ja līdz šim man bieži vien nepatika kristīgo dziesmu izpildījums bungu pavadījumā, tad šoreiz tas viss bija tieši laikā! Galvenais – daudzas no šīm dziesmām jau biju dzirdējusi (tikai nedaudz citādākā izpildījumā), jau agrāk tās mani uzrunāja, bet koncerta dalībnieku izpildījumā šīs dziesmas skanēja vārda tiešā nozīmē – vareni!

Un mazie skeči (mini teātra priekšnesumi) bija ļoti jauki. Pati kādu laiku esmu nodarbojusies ar aktiermākslu, un es patiešām novērtēju radošumu, kas tur bija ielikts! Priekšnesumi bija uzrunājoši un, kas nav mazāk svarīgi, arī ar savu humora devu.

Manuprāt, ļoti labi bija tas, ka jauniešiem pēc pašu vēlēšanās bija iespēja sniegt priekšnesumus, tai skaitā man un Alisei (mēs abas izpildījām dziesmu ar nosaukumu “Lūgšana”). Ceru, ka ne tikai mēs, bet arī klausītāji, dzirdot šo dziesmu, varēja atraisīties iekšējai lūgšanai.

Tādēļ par to visu saku paldies organizatoriem un, protams, paldies Dievam, ka šādi pasākumi tiek rīkoti! Šai koncertā patiešām varēja sajūst Dieva vadību un Dieva svētību.

Madara

DECEMBRA SĀKUMĀ JAUNAS “PATMOS” GRĀMATAS!

Rīta sveiciens 2011. gadam

Vakara stāsti bērniem

Jau iznākusi

Adventistu **BĒRNU AUDZINĀŠANAS** pamatprincipi mūsdienās

VECĀKIEM, AUDZINĀTĀJIEM, SKOLOTĀJIEM, INTERESENTIEM

„Bērni, klausiet saviem vecākiem, jo tā pienākas. Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, bet audziniet un pamāciet tos būt paklausīgiem Tam Kungam”. /Efeziešiem 6:1,4/

Heinz SCHADINGER (Austrija):

- Septītās dienas adventistu mācītājs,
- Austrijas Ūnijas Izglītības nodaļas vadītājs,
- Teoloģijas profesors Austrijas augstskolā Seminar Schloss Bogenhofen.
- Ieguvis Maģistra grādu teoloģijā, mūzikā, vēsturē un psiholoģijā.

Valda REĶE (Latvija):

- Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāja,
- Rīgas Kultūru vidusskolas Direktora vietniece audzināšanas darbā.
- Ieguvis Maģistra grādu teoloģijā un pedagogijā.

SVĒTRUNAS:

Piektdiena, 03.12.2010

19:00 **AUDZINĀŠANA UN PESTĪŠANA** (Baznīcas ielā 12 a, Rīgā)

Sestdiena, 04.12.2010

10:00 **ВОСПИТАНИЕ И ТРѢХАНГЕЛЬСКАЯ ВЕСТЬ** (Baznīcas ielā 12 a, Rīgā)

11:45 **AUDZINĀŠANA UN TRIJU ENĢEĻU VĒSTS** (Ģimnastikas ielā 43, Rīgā)

LEKCIJAS un DARBA GRUPAS: (Baznīcas ielā 12 a, Rīgā)

Sestdiena, 04.12.2010

15:00 – 16:30 **BĒRNU AUDZINĀŠANAS PAMATPRINCIPI**

16:45 – 18:15 **BĒRNA ATTĪSTĪBAS VECUMPOSMI**

18:15 – 18:50 **AUDZINĀŠANAS PROBLĒMSITUĀCIJU RISINĀJUMI**

Darbs grupās, vada VALDA REĶE

19:00 – 20:30 **JAUNAS SMADZENES**

Svētdiena, 05.12.2010

08:30 – 10:00 **ADVENTISTU SKOLU NOZĪME 21.GADSIMTĀ**

10:00 – 10:40 Jautājumi - atbildes

ATBALSTA: Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienība, Septītās dienas adventistu Rīgas 7.draudze, Septītās dienas adventistu Rīgas 1.draudze.
PASĀKUMU RĪKO un PAR TO ATBILD: Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „LIESMIŅAS”. Atbildīgā persona Konstantīns Reznikovs, tālr. 29463322.
NAKTSMĪTNE un BĒRNU PIESKATĪŠANA LEKCIJU LAIKĀ: brīvprātīgajiem un vajadzībā esošiem pieteikties pa tālr. 67627332 vai 29463322.